

100 yıl önce Amerikan işçilerinin Şikago'daki grevleriyle ilk adıma giriyor. Sekiz saatlik işgünü için genel grev çağrısına katılan ordu birlikleri gönderilmiş, ölenler, tutuklanmalar olmuştu. Kurulan ordu birlikleri ağır hapis cezalarına çarptırılmıştı. Şikago işçilerinin eylemleri çeşitli ülkelerde yüzbinlerce işçi greve gitmişti.

İşte işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü 1 Mayıs böyle doğdu. 1 Mayıs'ın 100. yılında Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda işçi sınıfının durumu nedir? Grev yapmak çeşitli kanunlarla neredeyse yasaklanmıştır. Durumun DİSK kapatılması. DİSK yöneticileri öncece işçilerin işlerinde barındırılmayı istemiyor. Her çeşit işçi eylemlerine karşı istemiyorsa yargılanmaktadır. Her çeşit işçi eylemlerine karşı istemiyorsa yargılanmaktadır. Her çeşit işçi eylemlerine karşı istemiyorsa yargılanmaktadır.

12 Eylül 1980'den önce Türkiye'deki hükümetler 1 Mayıs'ın işçilerin ve öğrencilerin birliktir. 1 Mayıs'ın işçilerin ve öğrencilerin birliktir. 1 Mayıs'ın işçilerin ve öğrencilerin birliktir.

Geçen 50 yılda her 1 Mayıs öncesinde işçi sementlerini kuşatır. Geçen 50 yılda her 1 Mayıs öncesinde işçi sementlerini kuşatır.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

1 Mayıs 100 Yaşında

100 yıl önce Amerikan işçilerinin Şikago'daki grevleriyle ilk adımı atılan bir gelenek bugün yüz yaşına giriyor. Sekiz saatlik işgünü için genel grev çağrısına katılan Şikago işçilerinin üzerine polis ve ordu birlikleri gönderilmiş; ölenler, tutuklanmalar olmuştu. Kurulan mahkemede beş işçi idama diğerleri ise ağır hapis cezalarına çarptırılmıştı. Şikago işçilerinin eylemini desteklemek amacıyla dünyanın çeşitli ülkelerinde yüzbinlerce işçi greve gitmişti.

İşte işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü 1 Mayıs böyle doğdu. 1 Mayıs'ın 100. yılında Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda işçi sınıfının durumu nedir? Grev yapmak çeşitli kanunlarla neredeyse yasaklanmıştır. Durumun DİSK kapatılması. DİSK yöneticileri öncece işçilerin işlerinde barındırılmayı istemiyor. Her çeşit işçi eylemlerine karşı istemiyorsa yargılanmaktadır. Her çeşit işçi eylemlerine karşı istemiyorsa yargılanmaktadır.

12 Eylül 1980'den önce Türkiye'deki hükümetler 1 Mayıs'ın işçilerin ve öğrencilerin birliktir. 1 Mayıs'ın işçilerin ve öğrencilerin birliktir.

Geçen 50 yılda her 1 Mayıs öncesinde işçi sementlerini kuşatır. Geçen 50 yılda her 1 Mayıs öncesinde işçi sementlerini kuşatır.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Burjuvazi atomak zorunda kaldığı bu geri adım açısını 1 Mayıs kazanmasını engelleyememiştir.

Evren'in anayasası delinecektir

Cunta anayasasına karşı tepkiler giderek yaygınlaşıyor. Bu anayasanın altında toplama zorla giydirilmiş bir deli gömleği olduğu, her geçen gün daha geniş toplum kesimlerince anlaşılıyor. Bu deli gömleği yırtılıp bir kenara

atılmadan demokrasinin varlığından söz edilemeyeceği, bugün somut olarak herkesçe görülebiliyor. Böylece rejimin toz kondurmak istemediği anayasasının "dokunulmazlık zırhı" sürekli zayıflıyor. Sadece süngü gücüyle

ayakta tutulan bu zırhın delik deşik edileceği günler yakınlaşıyor.

"Anayasayı deldirtmem" diyerek durmadan gözdağı veren, "bu anayasa yüzde 91,5 oyla kabul edilmiştir" diye ikide bir halka iftira eden Kenan Evren, şimdi de "Anayasayı savunan tek ben kaldım" sözleriyle rejimin açmazını itiraf etmektedir. Cunta'nın "anti-anayasa"sı, referandum üzerinden dört yıl geçmeden paçavraya dönüşüyor.

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Devami 7. sayfada

Libya halkı ABD'li saldırganlara baş eğmeyecek

Mart ayında 6. Filo'nun Libya'ya karşı giriştiği kışkırtmalar ve açık saldırının üzerinden çok geçmeden, ABD emperyalistleri, Batı Berlin'de bir diskotekte patlayan bir bombadan Libya'yı sorumlu göstererek 15 Nisan gecesi yeni bir korsanlığa giriştiler, Trablus ve Bingazi kentlerini bombaladılar. Bu kentler büyük tahribat gördükten bir bölümü çocuk olmak üzere yüzlerce insan yaşamını kaybetti. Bu saldırıya İngiliz emperyalistleri de yataklık ettiler. Saldırıda kullanılan F-111 uçakları İngiltere'deki NATO üssünden havalandılar.

Son saldırı ABD emperyalistlerinin Libya'ya karşı açtıkları kampanyanın ve giriştikleri saldırgan tutumun son halkasıdır. ABD yönetimi buna gerekçe olarak "terörizmle mücadele"yi gösteriyor. Ne var ki bu, sadece Amerikan ve dünya kamuoyunu aldatmak için başvurulan bir yalan ve demagojidir. ABD ve yandaşları, Batı Berlin'deki patlamanın arkasında Libya'nın olduğuna dair bir kanıt gösterememişlerdir. Libya'ya yöneltilen "terörizm" suçlamasının, bu ülkenin Filistin Kurtuluş hareketine ve diğer ulusal kurtuluş hareketlerine sağladığı destekten, ABD emperyalizmine karşı tutumundan kaynaklandığı açık bir şeydir. ABD emperyalist-

ABD'nin Libya'ya saldırısı üzerine Sol Birlik bildirisi 5. Sayfada

leri, siyonistler ve yandaşları öteden beri Filistin Kurtuluş hareketini de terörist olarak suçlamaktadırlar. Ulusal kurtuluş hareketlerini "atom bombasından daha tehlikeli" bulan emperyalistlerin bu mantığına şaşmamak gerekir. Öte yandan, ABD yönetiminin terörizm konusunda savcı ya da yargıç rolü oynaması gülünç düşüyor. Dünya kamuoyu baş ve esas teröristin ABD ve onun Ortadoğu'daki köprü başı İsrail olduğuna çok iyi biliyor. ABD'nin uluslararası düzeydeki kaba güç politikasını, saldırganlığını bir bir tekrarlamamın gereği yok. Vietnam'daki izlenim hunharlığın üzerinden çok yıllar geçmedi. Grenada adasının işgali daha taze bir olaydır. Nikaragua'nın meşru yönetimine karşı girişilen sabotaj hareketleri, bu ülkeye yönelik işgal hazırlığı gözler önünde. Libya'ya karşı korsanlık bu terör ve saldırı zincirinin yalnızca son örneğidir.

Devami 7. sayfada

İsmail Beşikçi'ye özgürlük!

Genel af için, politik tutukluların serbest bırakılması için yurt içinden ve dışından gelen baskılar karşısında, diktatörlük göstermelik bir tutumla infaz yasasında değişiklik yaptı. Cezalarının bitmesine az bir zaman kalmış bir kısım politik tutuklular da bundan yararlanıp serbest bırakıldılar. Şimdi diktatörlük ve onun Batı'daki sahte demokrat dostları buna bakıp "Türkiye'nin demokrasiye geçtiğine" bir gerekçe daha uyduruyorlar.

Ne var ki bu göstermelik yasa değişikliğiyle politik tutukluların durumunda ciddi bir değişiklik olmadı. Bugün de içeride onbinlerce politik tutuklu var. Serbest bırakılanlar ise cezalarını ağır sonuçlarından kurtulmuş deşiller. Faşist çark ayakta kaldıkça, devlet terörü, işsizlik, açlık bugünkü gibi sürdürülebilir. Devamı 7. sayfada

474 Avukatın ortak istemi: Anayasa Değişsin! İşkenceler Soruşturulsun! Temel Hak ve Özgürlükler Tanınsın!

Anayasa değişikliği istemi günden güne güç kazanıyor, yığınlar mal oluyor. Pek çok hukukçu da 12 Eylül Anayasası'nın anti-demokratik, yasadışı niteliğini açıkça belirterek onunla demokrasiye geçmenin mümkün olmadığını söylüyor. Şon olarak 474 avukat, ortak bir dilekçe ile TBMM'ne başvurarak anayasa ve demokrasi konusundaki görüş ve istemlerini dile getirdiler.

Devami 7. sayfada

LEFT UNITY
of Turkey and Kurdistan-Turkey

Friends,
You are all aware of the importance of unity among comrades. Issues such as peace, national liberation, workers' rights, the need to unite groups such as... However, reality has shown that unity is not easily achieved. With so many divisions, the job of the ruling classes are made easier.

History has shown to us that without unity there cannot be victory. This is true of Turkey as well. The Turkish working class was very divided in 1980 when the military seized power. Since then, the dictatorship has ruled terror upon the Turkish people. People have been killed for their political beliefs, trade unions banned, the press censored and many organizations have been declared illegal. One example is the Turkish Peace Association which has been closed down. Its members are tried by the Junta's courts. Their guilt is the defence of peace.

Under the guise of returning to democratic rule, the military has set only divided world opinion but it has created isolated factions.

The 17 million Kurds that live in Turkey have been subjected to constant oppression. Their language and cultural practices have been banned. Their villages are raided, the men tortured, the women raped. In many occasions they have been chased out of their villages and sent to other parts of Turkey where they can be kept under strict control.

This being the situation, the need to unite has become more apparent and crucial. Six major political parties have united to form Left Unity of Turkey and Kurdistan-Turkey. The parties are: the Socialist Workers' Party of Kurdistan, Workers' Party of Turkey, Communist Labour Party of Turkey, Communist Party of Turkey, Socialist Party of Kurdistan-Turkey and the Socialist Workers' Party of Turkey.

In Victoria a Committee to support Left Unity was established. The Committee is a broad committee which distributes the newspaper of Left Unity, entitled Left Unity.

In celebration of the establishment of Left Unity and its first anniversary, the Committee is holding a **solidarity night** with **live entertainment**. We invite you to attend the night which will be one of solidarity, information and entertainment. A variety of ethnic groups will make performances and a number of key speakers will address the night. There will be a light supper.

The fight for peace cannot be isolated from the fight for democracy. The ruling classes will not give it easily. Without a struggle and without unity our achievements will be limited. So, in this 1986 international Year of Peace let our unity and solidarity be our strength.

COMMITTEE TO SUPPORT LEFT UNITY
OF TURKEY AND KURDISTAN-TURKEY

solidarity night
NORTHCOE TOWN HALL
180 HIGH ST. TIME: 7 PM. 5 APRIL 1986. SATURDAY

İşkenceler örtbas edilemez

İşkence, T.C. tarihinin başlangıcından beri halklarımız için daima kullanılan bir baskı ve sindirme aracı oldu. Hiçbir dönemde jandarma dayığı ortadan kalkmadı. Gözaltına alınan ilerici-demokrat kişiler mutlaka polis işkencesinden geçtiler. Dahası, polis dayığı karakollarda her zaman mevcut oldu. T.C. tarihinin başlangıcından beri karakol, emekçi halkımız için şahitlik için bile gidilmeye çekinilen bir yer durumunda kaldı.

Tarihimizin hiçbir döneminde ve hiçbir iktidar altında işkence bugünkü kadar yaygın, şiddetli ve sistemli uygulanmadı. İşkence, 12 Eylül rejimi altında olduğu kadar açıkça bir devlet politikası haline gelmedi. İşkence örneklerinden bazıları gazetelerde hergün yayınlanıyor. Geçmişte veya bugün işkence görmeyle olanlar yaşadıklarını anlatıyorlar. Gerçeğin küçük bir bölümünü yansıtan bu açıklamalar bile işkence uygulamasının ne kadar yaygın olduğunu yadsınamaz biçimde ortaya koyuyor.

İşkencenin belirli bir yeri yok. Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube'den, en küçük polis karakoluna; hapishanelerden jandarma karakollarına kadar her yerde uygulanıyor. Gözaltına alınan kişiler işkencede öldürülüp kaza süsü veriliyor. Yüksek kat pencerelerinden aşağıya atılıp veya düpedüz kurşuna dizilip "kaçarken öldü, kaçarken vuruldu" gibi açıklamalarla durum örtbas edilimeye çalışılıyor.

Evren-Özal yönetiminin çeşitli sorumluları zaman zaman "terörü bastırma için işkenceye gerek olduğu" yolunda üstü kapalı açıklamalar

larda bulunuyorlar. Bu gerekçeye kendileri bile inanmıyorlar. Onlara göre kendilerine karşı olan herkes teröristtir! Sormak gerekiyor; ağır bir insanlık suçu olan işkenceyi 'teröre' karşı olduğu gerekçesiyle savunuyorsunuz. Kimdir bu terörcüler? Karakola askerlik yoklaması için gidip ayak ayak üstüne atarak oturduğu için polisler tarafından hastanelik oluncaya kadar dövülen İstanbullu işçi mi? Yoksa Sinop cezaevinde 'disipline uymadıkları' için gardiyanlar tarafından dövülerek ayakları kırılan düzen kurbanı mahkumlar mı? Açıkta ki amaç, uydurma bir 'terörü bastırma' gerekçesi altında terörle korkutulmuş, sindirilmiş bir toplum yaratmaktır. Bir devlet politikası olarak uygulanan yaygın işkencenin asıl amacı budur.

En basit demokratik haklarını arayanlar bile gözaltına alınıyor ve en azından dövülüyor; en küçük karakollarda bile bulunan modern işkence aletleriyle şu veya bu nedenle oraya getirilmiş hemen herkese işkence yapılıyor. Amaç mümkün olduğu kadar fazla kişiyi hayatları boyunca etki altına alacak, korkutacak bir duygunun temelini atmaktır. Evren-Özal çetesi istemektedir ki, halklarımız sürekli işkence görmek korkusuyla yaşasın ve değil haklarını aramak gölgesinden bile çekinir duruma gelsin. Böylesine bir terör toplumunun yaratılması doğaldır ki polis-jandarma işkencesiyle sınırlı kalamazdı.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği (PPKK, TİP, TKEP, TKP, TKSP, TSİP), Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (Sosyalist Eğilim)

Kampanya Yekitiya Hêzên Çep:

Jı girtiyên politik ra azadi, efuyek tevayî diji işkencan, diji zordesti û Koledariya lı ser gelê Kurd

Ew ciyê ku lı wê tedayî, zordesti hebe, ew ciyê ku lı wê hoviti kolonyalisti hebe lı ewder diji wanan jî tekoşî heye. Dî destpêkê de ev tekoşî nexurtbê jî bi wextê tî qonaxek wer xurt dibe û serdikeve.

Jı 12 İlonê 1980'an vîrda hoviti, zordesti û tariyek mezin ket ser welatê me Tirkîyê û Kurdistanê Tirkîyê. Hukma faşî a diktatoriya militari şeş sale dî Tirkîyê û Kurdistanê Tirkîyê de xwin dirêjîne.

Cunta faşîst jî bo temîrandîn, holêrakirîn û belavkirîna tekoşîna çîna karkerên Tirkîyê û Kurdistanê Tirkîyê, hêz û komelên şoreşger û demokrat, welatparêzê gelên Turk û Kurd çêbû. Armanca wê baxek bê kelem û bê sitrik bû. Ev daxwaziya imperyali ya Amerika û sermiyandarên mezin ên Tirkîyê bû Cunta faşîst jî bo pêkhatîna daxwaze Amerika û sermiyandarên mezin ên Tirkîyê xwina komunistan, şoreşgeran û welatparêzên dirêjine.

Cunta faşîst a Evren û Ozal herro bang dîke ku dî Tirkîyê de demokrasi heye. Dîbê bî qanuna bingehîn ya 1982an Tirkîya zivriye demokrasiyê û qaideyê demoqrasîyê dî Tirkîyê de tê biçîkîrîn. Ev gotînan hevalbendên rejîma faşî û duwelên imperyalist wek Amerika dîbêjîn.

Dewa DÎSKê hêj didomîne. Serok, berpirsyar û nûnerên DÎSKê hêj dî girtigehan

de girtînin. Dewa komela aşîti ya Tirkîyê hêj neqediyye. Lı gora daxuyanê meqamên resmî dî girtigehan de 100 hezar kes hene. Dî mehkemên militari de 1500 dewa tê dîtin. Jı 12 İlon 1980an vîrde 50 kes hatî dardakîrîn. Jı bo 80 kesî bêtir jî biryarê dardakîrîna hatiye dayîn. Hêviya qerarê meclîsê ne. Dî mehkemeyên leşkerî de savciyan derheqên 500 kesan zêdetir biryarê dardakîrîna dîxwazî. Dawiya wan hin nekîrîşeye.

Dîsa jı 1000 kesan zêdetir şoreşger û welatparêz jı aliye hêzên militari û polîsa rejîma faşîst ve hat kuştî. Ewqas jı dî girtigehan de bîn işkenceyê de hat kuştî. Dîsa lı gora dixuyana serekê sazûmana polis S. A. Bedûk dî sala 1985a de polis; 167 êriş daye ser şoreşgeran. Dî navbeyna polis û şoreşgeran de ser derketiye, dî van şeran de 254 kes hatiye kuştî. 130 kes hatiye birindakîrîn. Ev daxuyanê resmî ne. Rastiya wan zêdetire.

Em dibê ku dî girtigehên Tirkîyê û Kurdistanê Tirkîyê de herro işkence heye. Ev idîdiyên han tenê yê me şoreşgeran nîne İşkence usa pirtêkirîn ku edî nayê veşartî. Roj tune ku dî rojname û kovarên Tirkîyê de e bî eşkere derdikevî ser işkencan nivîsandî tunebe. Parlamentarên burjuva yê liberal roj tune ku lı ser işkencan axaftî nêkin. İşkence edî wîlo eşkere bûye ku cunta faşîst û hu-

Dayak, okullarda yaygın olarak uygulanan bir eğitim aracı durumuna getirildi. Dövizlere bir tarafı kırılmış hatıta sakat bırakılmış öğrencilerin örnekleri sık sık basına yansımaktadır.

Cezaevlerinde işkence günlük yaşamın ayrılmaz bir parçasıdır. Yetersiz beslenme, havalandırma yasağı, yakınlarıyla görüştürülmeme, sürekli aşağılanma, dayak ve diğer işkenceler, zorunlu askeri eğitim ve çeşitli şekillerde uygulanan sürekli psikolojik baskı günlük yaşamın parçaları olmuştur. Bunun sonucunda birçok cezaevinde son beş yılda ölenler için askeri savcı mahkemede yaptığı açıklamada, büyük bir utanmazlıkla "eceliyle ölüm" veya "intihar etti" diyebilmektedir. Tabipler Birliği'nin açıkladığı gibi tıpta "eceliyle ölüm" diye bir şey yoktur. Faşist yönetim bu açıklamalarla işkencelerden kendini aklamak çabasındadır.

İşkence konusunu mahkemelere getiren avukatların baskı altında alınmasına, yazarların tehdit edilmesine ve haklarında soruşturma açılmasına karşın işkence konusu basında en yaygın işlenen konulardan birisi durumuna geldi. Evren-Özal çetesi bu durumda; "işkencenin bazı sorumsuz memurların işi olduğu ve haklarında da gerekli soruşturmanın yapıldığı" açıklamasına sığınmaya çalışıyor. Birkaç emniyet görevlisine verilen ve oldukça az olan cezalarla durum kurtarılmaya çalışılıyor.

Gerçekler ise bunun tersi-

dir. Uzun süredir yaygın, sistematik ve çok yoğun olarak uygulanan işkence birkaç memurun marifeti olamaz. İşkence Evren-Özal yönetimini tüm sorumlularının bilgisi içinde uygulanmıştır ve uygulanmaktadır. Bir yandan "işkence yoktur" denilmekte, öte yandan ise yeni yapılmış işkence örnekleri basında kendini göstermektedir.

Özellikle Kürt köylerinde eskiden beri varolan jandarma dayığı işkence değil midir?

İşkenceden korkmak, sesini çıkarmamak onu artırmaktan başka sonuç vermez. İşkence uygulamalarının, işkencelerin daha yaygın olarak bilinmesini sağlamalıyız. Ülkenin hangi köşesinde olursa olsun her işkence örneğini herkesin bilmesini sağlamalıyız. İşkence görenlerin sahipsiz olmadıklarını göstermeliyiz. Zaten işkencecilerin ve onların başı Evren-Özal çetesinin en büyük korkusu da budur. Hapisanelerde ağır koşullar altında yavaş yavaş öldürülen mahkumların dışındaki yakınlarının eylemlerine omuz veremeliyiz.

Her yerde yapılan işkenceye karşı her yerde tepki göstermek, sesini yükseltmek ve bunu birlikte yapmak tek çözümlüdür.

Evren-Özal diktatörlüğü insanlık suçu işkenceden temize çıkamayacaktır.

İŞKENCEYE SON! BÜTÜN İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULSUN!

REDETMEK MÜCADELENİN ÖNKOŞULUDUR

Parlamentoyla, siyasi partilerle, kısmi ceza indirimleriyle rötüşlanmış bir faşizm karşısındayız. Bu kadar da değil, rejim atmak zorunda kaldığı her adımla "örtünmek" için kullanmayı beceriyor. Sonuçta ortaya bazı siyasi mahkumların serbest bırakıldığı, işçilerin miting yapabildiği, sosyalist legal parti kurma tartışmalarının gün yüzüne çıkabildiği, Marksist literatürün dizgisi-baskıya girebildiği, Demirel ve Ecevit'in konuşabildiği, işkenceye karşı sakat bırakılabildiği, basının muhalif sesleri yansıttığı, ve saire, ve saireden daha da önemlisi, iki yıl sonra belirlenmiş kesin bir tarihte, sosyal demokrasinin "kesin gıbi" bir iktidarının düşünülebildiği bir manzara çıkmaktadır.

Özü aynı kaldığı halde, giderek gelişleyen toplum kesimleri açısından kabul edilebilir bir şekilde bürünen rejimin, örtünmek için kullansa bile, atmak zorunda kaldığı her geri adım demokrasi mücadelesi için bir kolaylıktır. Ama, zıtlık da burada ya, aynı kolaylık, olup bitenin "demokrasiye geçiş" olarak algılanması ve herkesin bugünkü konumuna tutunması yönünden de demokrasi için bir müşkülatlır.

Sürecin bugünkü şekliyle, olduğu gibi kabul edilmesi ve demokrasi için mücadelenin buna göre ayarlanması, gerçek hayatta çok geniş bir siyasal yelpazeye tekabül ediyor. Demirel'den varsayımlardaki "liberal burjuvalara", Ecevit'den istatistiklerin iktidar adayı sosyal demokratlara, bu alanda "sivil toplumun" gerçekleştireceği inancına kendini kaptırmış ilerici-solcu aydınlardan yorgun devrimciler kadar uzanan bu çok geniş yelpaze, tamam, büyük bir potansiyeldir, güçtür ama, bugüne kadar rejimden tek bir taş bile sökebilmiş, onun hukuksal zırhında dahi tek bir gedik açabilmiş değildir. Bu demokratik muhalefetin, faraza iki yıl sonra, bir genel seçimle insiyatifi ele geçireceği varsayımıyla sınırlı olsak bile, bu imkanın, bu demokratik muhalefetin tanınmayacağı, hukuk dışından çıkıp gelmiş bir rejimin hukukilemiş bugünkü şeklinin, kısmi yararlarla bu "seçim vartasını" da atlatabileceği varsayımı, en az öteki kadar güçlüdür. Kaldı ki, en yakın örnek Arjantin'de de görüldüğü gibi, faşizmden kurtuluşun bir genel seçim varsayımına bağlanabilmesi için, seçim dışında pek çok varsayımın, önce kurulması, sonra da bunların varsayım olmaktan çıkarılıp birer olguya dönüştürülmesi ŞART'tır.

Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin canalıcı etkisi burada odaklanmaktadır: Gerek seçim dışı ve kendini seçim perspektifi ile sınırlamayan olguların lokomotif olmayışı, gerekse seçimle birlikte ama esas olarak emekçi yığınlara soluk borusu olacak varsayımların olguya dönüştürülebilmesi...

Bilimsel sosyalistlerin ve faşizm gerçeğini siyasal ve toplumsal boyutuyla kavramış bulunan diğer devrimci güçlerin, faşizmden kurtuluşun yegane yolu olarak gösterdikleri "yığınsal mücadele" pek çok varsayımın oluşuyor. İşçi sınıfı siyasal güçlerinin birliği, demokrasi güçlerinin antifaşist beraberliği, emekçi halk güçlerinin seferberliği ve demokratik bir program etrafında bütünleşmesi vb. gibi. Gerçekten de bugünkü koşullarda bunların hemen tamamı varsayım olarak, özellikle de OLGU haline gelmiş ama hâlâ daha faşizmden birkaç çivi sökebilmeden öteye gidememiş bulunan, sözünü ettiğimiz demokratik muhalefet karşısında "olmayacak duaya amin demek" gibi gözükülebilir. Ama, bu kurulmuş ve gerçekleşmesine doğru, yetersiz ama önemli adımlar da atılmış olan varsayımlardan gerçek olgular üretmedikimiz, yani başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi sınıflar hareketini, rejimin özü değişmedikçe kendileri için pek birşeyin değişmeyeceğine inandıkları bir mücadeleye kazanmadıkça, faşizm belki daha pek çok geri adım atacak, hatta belki özün bütünlüğüne halel getirmeyecek türden ve siyahtan griye doğru açılan formüller bulacaktır; ancak demokrasiye maddi ve manevi, kendi somut yaşama koşulları yönünden ihtiyacı bulunan halk yığınları için, biçimi değişmiş bir öz, yerli yerinde kalacaktır.

Rejimin ÖZ'ünü reddetmek mücadelenin önkoşuludur ve mücadele olmaksızın faşizmden kurtulmak mümkün değildir. "Mevcutlarımızla" tartıya çıktığımızda, bilimin gösterdiği yol "macera" gibi mi gözüküyor? Tarih çok kolay yazılırdı, zaferi önceden kesin olarak garanti altına alınmış mücadelelerle yazılırdı.

welat diji çeta Evren û Ozal qampanyek fireh didomînin. Jı bo azadiya girtiyên politik, jı bo efuyek tevayî, jı bo qedexkirîna dardekîrîne, jı bo holê rakîrîna işkenceyê, jı bo holê rakîrîna tîkdaçûna zordesti û koledari a lîser gelê Kurd. Divê em hêzên xwe bîkan yek, dengê xwe bilindtir bîkan. Em dîzanîna ku diktatoriya faşîst heta neyê xistin, damezrandîna demokrasi nemîmkune. Rastiya rizgariya gelê me bî demokrasiya gelê me mîmkune. Belê damezrandînek îqditarek demokratîriya armanca me vedike û nêzik dîke.

Her wek dî daxuyana heşt komelên şoreşger ku lı gel hev beyankirîn de gotî; bê-

guman ku gel ta ku dernekevîne meydana xebat û tekoşîna ne işkence, ne dardekîrîna şoreşgeran û ne jî zordestiya lîser gelê Kurd tê seknandîn. Ne jî girtiyên politik digehêjin azadiya xwe. Dî vê qonaxê de wezîfa hêzên şoreşger û demokrat; daxwazên xelkê yê bî heq jî komek firehtir ra bîxî mal û jî bo diji diktatorê ku wan bîkarbe bîkîşîne warên tevgera (eylem). Divên xebatên xwe bîhevdure gelek xurttir bîkan. Em çîqas bîkarbîn evî pêk bînin ew qas jî dîkarîm efuyek bî tevayî, azadiya girtiyên politik bî çîh bînin. İşkence û dardekîrînan bîdîm seknandîn. Zordariya lı ser gelê Kurd dîkarîm bîdîm seknandîn.

Avrupa Konseyi'nden faşist diktatörlüğe destek

Avrupa Konseyi'nin Nisan ayı sonlarında yapılan toplantısında Türkiye'nin durumu yeniden görüldü. 21 Avrupa ülkesinin dışişleri bakanlarının katıldığı toplantıda, özellikle İngiliz ve Federal Almanya temsilcilerinin çabasıyla, Türkiye'nin dönem başkanlığı yardımcılığı, 6'ya karşı bir çetkimser ve 14 leyhte oyla kabul edildi.

Avrupa Konseyi Parlamento Meclisi toplantısında ise Avusturyalı Hristiyan Demokrat Steiner'in sunduğu Hukuk İşleri Komisyonu raporu görüşüldü ve Türkiye'nin Avrupa Konseyi'nin gündeminden çıkarılması kararlaştırıldı.

Ludwig Steiner, daha önceleri de birkaç kez Türkiye'ye gidip incelemelerde bulunmuş ve raporlar sunmuştu. Steiner'in son raporunda, Türkiye'de herşeyin normal seyirini izlediği, "demokrasiye geçildiği", basın ve siyasi partilerin serbest olduğu belirtirken Stoffelen de, Barış Derneği ve DISK davalarında tutuklu kalmayışını olumlu bir gelişme olarak vermekte. Böylelikle 12 Eylül 1980'den bu yana sürekli gündemde olan Türkiye, Avrupa Konseyi'nin gündeminden çıkarıldı.

Daha ilk günden ABD emperyalistlerinin açık desteğini alan diktatörlük, demokratik kuruluşların ve ilerici kamuoyunun yoğun tepkileri karşısında Batı Avrupa'daki dostlarından yeterli destek bulamadı. "Beşler" diye bilinen İsveç, Norveç, Danimarka, Hollanda ve Fransa Türkiye'yi Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na şikayet eder-

ken, AET de Türkiye ile ilişkilerini dondurmuştu. Bugün ise, aynı güçler, "Avrupa topluluğunun bir üyesi olan Türkiye'nin" şimdiye kadar topluluk dışında kalmış olmasının gerekçelerinin ortadan kalktığı sonucuna varabiliyorlar! Ama gerçekler hiç de öyle değil.

Bu sonuca varmak için Türkiye'de değişen ne? Tüm temel hak ve özgürlükleri rafa kaldıran generallerin anayasasında bir değişiklik mi var? İşçilerin gasp edilen grev ve toplu pazarlık hakları geri mi verildi? DISK mi açıldı? Derneklerin kuruluşu serbest mi bırakıldı? Gösteri özgürlüğünün önündeki engeller mi kalktı? Kürt halkı üzerindeki zulüm ve terör sona mı erdi? Hayır. Bu kararlar, tam da Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda sistemli işkencenin, sürgünlerin, dehşetin çarşaf çarşaf basına yansıdığı bir zamanda yapılmakta. Evet, en önemli değişiklik bu. Belki de bu Türkiye'de demokrasiye dönüldüğünün işaretidir: insanlar, kendilerine işkence edildiğini söylemeye ve basın da bunu yazmaya artık cesaret edebiliyor!

Aslında Türkiye'de demokrasi ve insan hakları bakımından temelde birşeyin değişmediğini, 12 Eylül rejiminin devam ettiğini Avrupalılar da çok iyi biliyor. Ör-

neğin Danimarkalı parlamenter ve eski adalet bakanı Prof. Ole Espersen, yaptığı açıklamada Türk hükümetinin şikayetçi "beşler"le yaptığı "dostane çözüm" anlaşılmasında verdiği sözlerin en asgarisine bile uymadığını söylüyor. Bu konuyu araştırmak için Türkiye'ye giden Espersen, 6 Aralık 1985'te imzalanan anlaşmayı tümüyle politik bir pazarlığın ürünü olarak nitelendirmekte ve "bu anlaşmanın en temel insan haklarının korunmasını bile garanti altına almadığını" belirtmektedir.

Yine, daha önce verdiği raporla faşist rejimin şımşeklerini üzerine çeken AET'in Türkiye temsilcisi Morgan, geçtiğimiz günlerde İstanbul İstanbul Üniversitesi'nce düzenlenen "Ekonomi ve Demokrasi" konulu toplantıda açık açık, Türkiye'de sendikal hareketin özgür olmadığını, tüm politik görüşlerin seçimlere katılmadığını belirterek "Türkiye ekonomik ve politik

demokrasi kurmadan AET'ye üye olamaz" dedi.

Bu iki örnek bile Evren-Özal çetesinin Batıdaki dostlarının verdiği sonuçları yanlışlamaya yetmekte.

Demokrasiye dönmüş olmayı veya bu yönde "ciddi adımlar" atmaya bir yana bırakalım, tam tersine Evren-Özal kliği, faşizmi pekiştirme yönünde adımlar atıyor. Polis yasası, "muzır yayınları" bahane edilerek basına getirilen yeni yasaklamalar, devlet terörünü kızdırmak için oluşturulan "terörle mücadele örgütü" ve benzerleri; Kürdistan'da oluşturulan "köy korucuları" grupları, beklere varıncaya kadar insanların resimlerinin alınarak fişlenmesi, yüzbenleri aşan "sakıncılar" ordusu bunun örnekleri. Göstermelik infaz yasasının bir "af" olmadığını Türkiye'nin batılı dostları da biliyor. Cezaevinden bırakılan binlerce kişiye şimdi sürgün cezası ve onun getireceği binbir sıkıntı ve açlık bekliyor. Yüzerce idam cezası ise meclisin onayını bekliyor.

Böyle bir rejime nasıl "demokrat" denebilir. Bunu söylemek açık bir utanmazlık, ikiyüzlülük değil mi?

Ama kuşku olmasın, işlerine geldiği zaman öküzün altında buzağı arayan bu baylar, Türkiye'deki gerçeklere bile gözlerini kapıyorlar. Faşizmin üstüne bir perde çekmek onların da işine geliyor. Türkiye onların "ileri karakolu". Şimdi Evren-Özal kliğinin bir açık pazar haline getirdiği ülkemizi yağmalamak, kendi paylarını kapmak için yarışa girmişler. İnsanlarımızın hakları, özgürlükleri emperyalistler için kaç para eder?

Emperyalist ve tutucu çevreler Avrupa Konseyi'nde ağır bastılar ve Türkiye'yi gündemden çıkardılar. Ama bu faşist rejimi aklamaya ve onu demokratik kamuoyunun gündeminden çıkarmaya yetsin. Batı'da herşey bu güçler değildir. Batı'daki demokratik kuruluşların, barışsever güçlerin Türkiye ve Kürdistan demokrasi güçleriyle dayanışması devam ediyor ve faşist rejimi teşhir; demokrasi güçleriyle dayanışmayı yükseltmek için yapılacak çalışmalar bundan böyle de önem taşıyor.

Yurt içinde ise, faşist rejimin tüm çabalarına, yeni tuzaklarına karşılık demokrasi mücadelesi ve kitlelerdeki hareketlilik yükseliyor. Ülkeye demokrasiyi getirecek olan da asıl bu mücadeledir.

Avrupa Konseyi'nin son toplantısı nedeniyle SOL BİRLİK tarafından İngilizce olarak hazırlanan ve Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki işkenceleri konu edinen bir metin Konsey üyelerine sunuldu. Bunun yanı sıra, Sol Birlik'i temsilen bir delegasyon ve demokratik örgütlerin temsilcilerinden oluşan diğer bir delegasyon parlamentolarla görüşüp gerçek durum hakkında bilgi verdiler. Bu çabaları sürdürüleceğiz.

Emperyalist ve gerici güçlerin desteği Türkiye'deki zorba rejimi kurtarmaya yetmeyecek.

Cihan Erdem (PPKK)

DEMOKRASİYİ KAZANMANIN YOLU

Evren Özal çetesine karşı muhalefetin geliştiği ve giderek boyutlanacağı muhakkaktır. Sömürgeci askeri faşist diktatörlüğe muhalif burjuva güçleri arasındaki çelişkiler bir yandan derinleşirken yani muhalif burjuva güçleri iktidar olma, iktidarı paylaşma ve sömürden daha çok pay alma kavgaları, özellikle politik alanda kızışırken diğer yandan da faşist cuntayla kapıların arandığı ve daha da aralanabileceği bir gerçektir.

Devrimci demokratik halk güçlerinin anti-faşist muhalefeti gelişip güçlendikçe, anti-faşist burjuva muhalefeti de o denli kayganlaşacak ve daha çok yalpalyacaktır. Bu anlamda, faşist Evren-Özal çetesine karşı burjuva muhalefetiyle hangi noktaları, neleri nereye kadar birlikte yapabileceğimizi açık yüreklilikle bıkmadan, yineliyebilmiyoruz.

Azami olarak kimi güncel politik istemlerde genel af, politik tutuklulara özgürlük, işkence ve idamların durdurulması, kısmi demokratik hak ve özgürlüklerin sağlanması gibi noktalarda anti-faşist burjuva muhalefetiyle geçici güç birliklerine gidebiliriz. Hatta burjuva demokratik güçlerin kimi çıkışlarını destekler ve daha ileri adımlar attırmaya çalışırız. Ancak bu istemler uğruna bile bizimle olası ne denli ve nereye kadar yürüyebileceklerini bir an olsun bile unutmadan.

Faşist Evren cuntasına karşı, kukla Özal hükümetine yönelik politik savaşımın büyük bir hızla geliştiği bir ortamda halk muhalefetine tutarlı bir anti-faşist savaşıma çekmek; devrimci demokratik güçlerin çabasına ve bu çabanın birleştirilmesine bağlıdır.

Farklı burjuva muhalefet güçlerinin üzerinde şu veya bu biçimde anlaşıkarak demokrasi; emperyalizme bağımlı, natocu, tekellerin egemen olduğu bir demokrasidir. Böyle bir demokrasi Türkiye ve Türkiye Kürdistanı emekçi halklarımızın taleplerine yanıt olamaz.

Biz tekellerin egemenliğinin ortadan kalktığı, NATO'nun Türkiye ve T.Kürdistanı'ndaki tüm üsleriyle sökülüp atıldığı, ABD emperyalizmiyle varılan tüm kölelik anlaşmalarının red edildiği, Kürt halkının özgürce kendi geleceğini belirleme hakkının tanıdığı bir demokrasi istiyoruz. Türkiye'de böyle bir demokrasi ancak barış, demokrasi ve toplumsal ilerlemeyi sağlayabilir.

Emekçi halklarımızın genel çıkarlarına yanıt veren bir demokrasiyi savunmak, anti-faşist demokrasi güçlerini bölmeyiz. Tersine güçlendiririz. Türkiye ve T.Kürdistanı emekçi halklarına gerçek demokrasi hedefini gösterebildiğimiz ve onlar içinde etkinlik sağladığımız oranda, burjuva demokratik muhalefetine tutarlı anti-faşist savaşıma çekebiliriz.

Bugün Türkiye'de burjuva muhalefet güçleri, özellikle liberal, reformist kesim emekçi halklarımızın faşizme karşı tepkisini, devrimci demokratik muhalefetin güçsüzlüğünden de yararlanarak kendi kanallarına akıtıyorlar. Böylelikle kitleler üzerinde liberal-reformist burjuvazinin etkinliği de sağlanmış oluyor, uzun vadeli düşünülürde bu durum tehlikeli bir gelişmeyi de bağrında taşıyor.

Kitlelerin, reformist burjuvazinin politikasına angaje olmalarının önüne güçlü devrimci demokratik bir alternatif yaratarak, işçi sınıfının bağımsız politik hattını ısrarla ve özenle koruyarak geçilebilir.

Sömürgeci askeri faşist diktatörlüğe henüz ciddi anlamda geri adım atılabilecek ciddi ve güçlü bir muhalefet yok. Buna rağmen gelişen demokrasi güçlerinin tutarlı muhalefeti, faşist Evren-Özal çetesini kimi taktik manevralara zorluyor. Bu durum bile cuntanın kitlelerden giderek yalıtıldığını ve zayıfladığını açıkça gösteriyor.

Gelişmeler şunu açıkça gösteriyor; anti-faşist savaşımı ülke zemininde yoğunlaştırdığımız oranda, kitlelerin içinde onların önünde yürüyebildiğimiz oranda iktidara alternatif olabiliriz. Anti-faşist ortak örgütlenmeyi ülke zemininde gerçekleştirebildiğimiz oranda güçlendirebilir ve yönlendirebiliriz. Böylelikle yığınları eylem alanlarına çekebilir ve yığın eylemlerinin çok yönlü saldırısıyla faşist diktatörlüğü yerlebir edebiliriz. Aksi halde burjuvazi, kitleleri alır götürür; gidebileceği "demokrasiye" doğru. O zaman boynumuzun ağrısıyla arkamıza dönüp bakamayacağız. Şans eseri bakabilesek bile, çıplak omuzumuzdan başka görebileceğimiz birşey olmayacak.

İdam cezaları sürüyor

Sıkıyönetim mahkemeleri peşpeşe idam cezası vermeye devam ediyor.

Adana Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi Türkiye Komünist Emek Partisi Adıyaman Davası kararında; Mehmet Çakır, Nihat Şeker, Fehmi Karahan, Hüseyin Dursun ve Hasan Solmaz, "Yasadışı partiye üye olmak ve Anayasa'yı ortadan kaldırmaya teşebbüs" gerekçesiyle idam cezasına çarptırıldılar. Aynı davada yargılanmakta olan Abdurrahman Kaygusuz ise önceden idam cezasına çarptırılmıştı.

Askeri mahkeme ayrıca bir kişiye ömür boyu, 20 kişiye de 3-16 yıl arasında hapis cezaları verdi.

Bu son örnekten de anlaşıldığı gibi, ülkemizde tüm "demokrasiye geçiş" sözlerine karşın, mahkemeler ilerici-devrimci, komünist tutuklulara idam ve ağır hapis cezaları vermeye sürdürmektedir. Diğer

yandan ise MHP davasından yeni tahliyeler yapılmaktadır.

Yeni infaz yasasıyla idam cezaları kaldırılmamış, ancak meclis onaylamadığı durumlarda uygulanmaması karara bağlanmıştır. Bugün meclisteki çoğunluk ise faşist diktatörlüğü perdeleme görevinden başka şey yapmamaktadır. Geçmişte de örneklerinin görüldüğü gibi, diktatörlüğün uygun bulacağı bir zamanda yine bazı idamların gerçekleştirilmesi gündeme gelebilecektir.

Birçok mahkeme daha bitmemiş durumda ve bu mahkemelerde de çok sayıda idam cezası isteniyor. Sol Birlik, Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü ve KUK-SE'nin açtığı "İdamlara, işkencelere ve Kürt halkı üzerindeki baskılara son" kampanyasına güç katmak, onu daha da yükseltmek en önemli güncel görevlerimizden biridir.

"Mağrur olma Başbakanım..."

Helsinki Watch Komitesi'nin Türkiye Raporu:

"Özgürlük ve korku"

ABD Helsinki Komitesi Nisan başlarında Türkiye ile ilgili bir rapor yayınladı.

ABD Helsinki İzleme Komitesi, Helsinki Sonuç Belgesi'ne ülkelerin uyup uymadıklarını denetlemek için 1979 yılında kurulmuştur.

Komite rapor yayınlamadan evvel ABD Dışişleri Bakanlığı, komitenin Türkiye gezisini "Amerika'nın çıkarlarına ters düşebileceği" gerekçesiyle erteleme yönünde çabalar içine girmiş.

Bilindiği gibi ABD Helsinki Watch Komitesi daha 1983 yılında Türkiye ile ilgili bir rapor düzenleyip yayınlamıştı. Raporla insanların düşüncelerinden dolayı zindanlarda tutulduğu, yıllardan beri mahkemelere çıkarılmadıkları, yaygın işkence ve sansürün bulunduğu, Kürt halkı üzerinde ağır baskılar olduğunu belirtmişti. Komite, "Özgürlük ve Korku" adını taşıyan ve 122 sayfadan oluşan ikinci raporunda ise, yine yaygın işkence olayları üzerinde durmakta, Emniyet Genel Müdürü'nün işkence iddialarını "uluslararası mihrakların Türkiye'yi kötü gösterme çabalarının bir ürünü" olarak gösterdiğini belirtmekte. Ayrıca Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde ölen bazı kişilerin "kaçma teşebbüsünde bulunurken pencereden düştükleri"nin kendilerine gerekçe ola-

rak yazıldığını belirtmekte.

Rapor'un ABD'nin Rolü ve Önerileri bölümünde ise, ABD elçiliği yetkililerinin "işkence devam etmekle birlikte yaygın bir uygulama olmadığını ve Türklerin temelde şedit (şiddet eğilimli) bir toplum olduğu için işkenceye alışkin oldukları" kanısında olduğu yazılmakta.

ABD'nin Türkiye Büyükelçisi Bay Strausz-Hupe, bununla da yetinmeyip şöyle diyor: "Türkiye'de demokrasiye ilerleyişin sorumlusu Özal'dır ve Özal hükümetinin düşmesi halinde Türkiye 1980 öncesindeki anarşiye dönecektir." "Tilkinin şahidi, tilkinin kuyruğudur" derler ya. İşte bu da öyle.

Helsinki Watch Komitesi'nin raporu yayımlandıktan sonra, New York Times gazetesinin sorularını cevaplandırarak Türk büyükelçisi, "Türkiye'de siyasi suçtan hükümlü hiç kimse bulunmadığını" söyleyerek, ayrı bir yalan söylemekte.

Rapor yayımlandıktan sonra, başta ABD yetkilileri olmak üzere, Evren-Özal çetesi bundan büyük rahatsızlık duyular. Aynı komitenin sosyalist ülkelere yönelik en küçük bir "haber"ini dahi büyük puntolarla tüm basında yer almasını sağlayanlar, sıra kendilerine ve dostlarına geldiğinde ise küplere biniyorlar.

Kürdistan'daki zulme son verilsin! Kürt halkının varlığı ve hakları tanınsın!

Emekçiler, Yurtseverler,
Demokratlar!

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı halklarımıza zulüm ve açlıktan başka şey vermeyen Evren-Özal diktatörlüğünün yaptığı demagogilerden biri de "bölücülük" üzerinedir. Cunta, "vatani milleti bölünmenin eşliğinden kurtardığını" iddia ediyor. Bu gerekçeyle, 12 Eylül'den bu yana tüm sola, demokrasi güçlerine, işçilere ve gençliğe saldırıyor. Kürt halkı üzerinde ise daha da barbarca bir terör estiriyor. Kürdistan'da yasalarda tümden rafa kaldırıldı. Polis jandarma ve komando birlikleri eliyle baskın, toplu dayak, işkence, cinayet ve insan onurunu çiğneyen binbir kötü muamele yapıldı. Yüzlerce insan ya sorgusuz sualsiz, ya da işkence ve zindanlarda katledildi, binlercesi sakat bırakıldı. Onlarca köy zorla boşaltıldı, halkı sürgüne gönderildi. Kürdistan'ın öteki parçalarındaki yurtsever güçlere karşı askeri saldırılara girişildi.

Evren-Özal diktatörlüğünün "Türkiye'de demokrasiye geçilmekte olduğu" demagogisine hız verdiği şu günlerde Kürdistan'daki terör aynen sürüyor. Kürdistan'ın altı ili

halen sıkıyönetim altındadır. Geriye kalan illerin çoğunda ise sıkıyönetimi aratmayan olağanüstü hal vardır.

Bu zulmün sebebi nedir? Gerçek şudur ki diktatörlük, "bölücülük" öcüsüyle kitleleri, aldatmayı, bu demogojiyi terör politikasına araç yapmayı ve Kürt ve Türk halklarının ilerici güçleri arasına çök sokmayı istiyor.

DİKTATÖRLÜK GERÇEKLERİ GİZLEMEDİR!

Faşist, militarist ve tüm öteki şoven ve gerici güçler, geçmişte olduğu gibi bugün de, Kürt ulusunun varlığını yadsıyor, onun meşru hak ve özgürlüklerinden söz etmeyi ağır bir suç sayıyorlar.

Bu politikanın gerçeklerle, insan hakları ve bizzat Türk halkının çıkarlarıyla bağdaşır yanı yoktur.

Kürt halkının varlığı bir gerçektir. Bu halk, adına Kürdistan denen ülkede yüzlerce yıldan beri yaşamaktadır. Onun, Kürt adlı kendine özgü bir dili, bir tarihi ve kültürü vardır. Kürtler bugün Orta-doğu'da sayıları 20 milyonu aşan bir ulustur. Türkiye Kürdistanı ve Türkiye'de ise sayıları 10 milyonun üzerindedir.

Egemen güçler yüzyılı aşkın süredir özgürlüğü için sa-

vaşan bu halkın meşru haklarını tanımak yerine onu sınırdırma ve ortadan kaldırma yolunu seçtiler. Kürt halkının direnişleri zorla bastırıldı, zorla asimile edilmek istendi. Dili yasaklandı, tarihi ve kültürü yokedilmeye çalışıldı. Kürt yurtseverleri de, Türkiye'deki pek çok ilerici insan gibi, sürekli polis ve jandarma baskısının, işkence ve zindanın kurbanı oldular. Ama bu politika sonuç vermedi. Bugün Kürt halkı hakları için daha bilinçli ve daha kitlesel olarak direnmektedir.

Bu inkâr ve teröre dayalı politika Kürt halkının ekonomik, sosyal ve kültürel gelişimi üzerinde çok olumsuz etkiler yapmaktadır.

Gelmış geçmiş tüm hükümetler Kürt halkının ulusal ve demokratik istemlerine karşı polisi ve orduyu harekete geçirirlerken, Kürt köylüsünün toprak istemleri karşısında kulaklarını tıkadılar. Bir toprak reformuna yanaşmadılar. Kürt köylüsünün büyük bölümünün topraksız veya az topraklı olması Kürdistan'daki gelişme sürecinin önündeki önemli bir engeldir.

Kürdistan devlet yatırımları bakımından da bilinçli olarak ihmal edilmiştir. Toplam nüfusun yaklaşık dörtte biri Kürdistan'da iken buraya yapılan devlet yatırımları ancak onda bir kadardır. Fabrika ve okul-

dan çok kışla ve cezaevi yapılmaktadır. Son yıllarda bunlara Amerikan üsleri ve silah depoları da eklenmiştir.

Kürdistan'da okur-yazar oranı Türkiye'nin bütününe göre çok düşüktür. En önemlisi de Kürt halkının kendi ana dilinde eğitim görme hakkından yoksun olması, Kürtçe yayının ağır bir suç sayılmasıdır. Kürt halkının tarihi ve kültürel değerlerinin ortaya çıkmasına, kültürün gelişmesine destek olmak şöyle dursun; bu değer ve kaynaklar sistemli bir şekilde yok edilmekte, çağdaş bir kültür düşmanlığı yapılmaktadır.

KÜRT HALKI NE İSTİYOR?
Kürt halkı bu zulme ve eşitsizliğe haklı olarak tepki gösteriyor.

O, insanca bir yaşam; ülke kaynaklarının ekonomik ve sosyal gelişme için kullanılmasını istiyor. Dilini özgürce kullanmak, kültürünü geliştirmek istiyor. İşkencenin, baskının son bulmasını istiyor.

Kürt halkı da her halk gibi kendi kendini tayin hakkını istiyor, özgürlük istiyor.

Evren-Özal diktatörlüğü ve ona destek veren tüm öteki militarist, ırkçı ve şoven güçler ve halkın bu en doğal istemlerini kabul etmiyor. Bu istemleri ağır bir suç sayıyor ve terörle karşılık veriyor. "Bölücülük" demagogisiyle

Türk halkını, kardeş Kürt halkına, onun yurtsever güçlerine karşı kişirtiyorlar. Yine "Köy Korucuları" yasasıyla Kürt halkı birbirine kırılmak isteniyor.

Bu terör politikası asla Türk halkının çıkarına değildir. Bu Türk halkına da zulmeden tekellerin, büyük toprak sahiplerinin politikasıdır. Kürt halkının yitireceği hiçbir şey yoktur. Tersine bu, ülkenin demokratikleşmesine, Türk ve Kürt emekçileri arasındaki güven ve dayanışmanın güçlenmesine ve sosyal kurtuluş için güçlerini daha sıkı birleştirmelerine hizmet edecektir.

Kürt halkına karşı zulüm sürdükçe, Türkiye'de gerçek bir demokrasi gerçekleşemez. Kürt halkına yönelen terör, her keresinde ülkenin diğer demokrasi güçlerini de

tırpanlayacaktır. Bu nedenle Kürt halkının üstündeki zulme karşı mücadele, demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır.

Bu konuda örgütlerimizin izlediği politika Türk ve Kürt halklarının çıkarıdır.

Türk ve Kürt emekçiler! Aydinlar! Demokratlar!

Diktatörlüğün Kürt halkına karşı yürüttüğü bu zorbalık politikasına karşı çıkalım!

Kürdistan'da sıkıyönetim kalksın, olağanüstü hale, keyfi yönetime son verilsin!

Baskılara, işkencelere, sürgünlere son!

Kürt halkının varlığı ve meşru hakları tanınsın!

**Türkiye ve
Türkiye Kürdistanı
Sol Birliği
(PPKK, TİP, TKEP,
TKP, TKSP, TSİP)**

**Türkiye ve
Kuzey Kürdistan
Kurtuluş Örgütü
Kürdistan Ulusal
Kurtuluşçuları
(Sosyalist Eğilim)**

ABD'nin Libya'ya yönelik devlet terörüne karşı çıkalım!

ABD savaş uçakları İngiltere'deki NATO üslerinden kalkarak Libya'nın başkenti Tripolis ve Bengazi şehirlerini 15 Nisan 1986 da hunharca bombaladı. İçinde Fransa Elçiliği de dahil olmak üzere yüzlerce bina yıkıldı ve onlarca insan öldürüldü veya yaralandı.

ABD Başkanı R.Reagan dünya kamuoyunu yanıltmak ve ABD'nin bölge barışını tehdit eden bu terörist tutumunu gizlemek için Batı Berlin'de "La Bella" diskoteğine yerleştirilen bir bombayı gerekçe olarak göstermektedir. Olayla Libya'nın ilişkisini gösteren hiç bir kanıt bulunamadı. Ayrıca Libya defalarca yapılan suçlamaları reddetti ve olayla ilgisinin olmadığını açıkladı.

Batı Berlin'de diskoteğe konulan bomba sadece bir bahane oldu. Çünkü uzun zamanın ABD Libya'ya karşı saldırı hazırlıkları yapıyordu. Bundan kısa bir süre önce yine Sirte Körfezi'nde askeri manevra yapıp Libya'nın ulusal sularına girerek saldırılar düzenledi. Libya şehirlerinin ABD uçakları tarafından bombalanması, açık bir devlet terörüdür, uluslararası hukuk ve antlaşmalarla çelişir. ABD'nin Libya'ya yönelik devlet terörü, başta ABD olmak üzere emperyalizmin anti-emperyalist güçlere karşı terörist ve saldırgan politikasının bir parçasıdır. ABD emperyalistleri dün Vietnam ve Grenada'ya nasıl saldırdılarsa, bugün aynı şekilde Libya'ya ve Nikaragua'ya saldırıyor. Bir kez daha görülüyor ki terörist ve dünya barışını tehdit eden Libya veya ulusal kurtuluş hareketleri değil, başta ABD olmak üzere emperyalizmin savaş ve gerginlik yanlısı güçleridir.

ABD'nin Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki üslerinin ne kadar tehlikeli olduğu hemen görülüyor. Reagan'ın Libya'ya karşı olan bu devlet terörü, topraklarımızdan da yönelebilir. Faşist Evren-Özal diktatörlüğünün ABD ile yaptığı Savunma İşbirliği Antlaşması (SIA) ve onun ek protokolu ABD'ye istediği gibi üsleri kullanma olanağını vermektedir. Topraklarımız üzerindeki ABD üslerinden her an Sosyalist ülkelere ve bölgenin antiemperyalist ve devrimci güçlerine karşı bir saldırı yapılma olanağı vardır.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birlik'i, ABD emperyalizminin Libya'ya yönelen açık devlet terörünü kınıyor, Libya halkıyla dayanışma içinde olduğunu belirterek, tüm barış ve demokrasi güçlerini aktif tavır almaya çağırıyor.

Sol Birlik

Açıklama

4. sayımızda duyurduğumuz gibi, PPKK, Sol Birlik belgelerinin kimi maddelerinin yeniden düzenlenmesi için Sol Birlik'e bir öneri getirmiş, bunun üzerine Sol Birlik, değişiklik önerisinin zirve toplantısında görüşülerek sonuçlandırılmasını kararlaştırmıştır.

Kasım 1985'te yapılan zirvede PPKK'nın getirdiği değişiklik önerileri görüşüldü. Deklasyonun "Türkiye'nin Toplumsal Kurtuluş Yolu" başlığı bölümünde yer alan... "bugüne kadarki gelişmeler açıkça göstermiştir ki; ..." tümcesinden itibaren şöyle değiştirildi: "... köklü anti-emperyalist dönüşümler gerçekleştirilmeden bunalma son vermek ve halklarımızın ulusal ve sosyal kurtuluşunu sağlamak mümkün değildir. Ancak Kürt ulusunun kendi geleceğini özgürce belirleme hakkının sağlanması ve emperyalizmle olan her türlü bağımlılık ilişkilerine son vererek, tekelci sermayenin elindeki büyük üretim ve dolaşım araçlarını kamulaştırarak, onun toplumsal yaşam üzerindeki ideolojik-politik egemenliğini sona erdirecek ve köklü bir toprak devrimi yapacak demokratik halk iktidarının gerçekleştirilmesi, halklarımızın ulusal ve sosyal kurtuluş yolunu açacaktır. Faşist diktatörlük yıkıldıktan sonra da partilerimizin içinde yer aldığı devrimci güçler işçi sınıfı öncülüğünde, yukarıdaki devrimci ve demokratik dönüşümler için ve demokratik halk iktidarının doğrultusunda mücadelelerini sürdürecektir."

PPKK Merkez Komitesi, Mart 1986'da Sol Birliğe yaptığı açıklamada önerisinin bir bölümünün kabul edilmesinden sonra, tekrar Sol Birlik içinde normal üye olarak çalışabileceğini bildirdi.

Zılm û zordesti ra bes lı Kurdistanê! Bila Heqên gelê Kurd bê naskırın!

Xebatkarno, welatparêzno, dêmokratno!

Diktatoriya Evren û Ozal ku ji gelên Turkiyê û Kurdistanê Turkiyê ra ji zulm û birçiti bê tur tiştêk ne ani, pîr derewan dîke û yek ji derewên wê ya mezîna ser "parçebûna welat û millet" e. Cûnta dibêje ku "welat û millet ji şemûga parçebûnê xilas kiriyê". Ew bi vî maneyî ji 12 îlonê vir da êriş dîke ser hemû hêzên çep, hêzên dêmokratîyê, ser karker û ciwanan. Ew, her usa ji zulm û zordestiyêk har û hov dîke li ser gelê Kurd. Li Kurdistanê heq û hûquq dane bîm lîngan. Polêz, cendurme û komando êrişî ser gund û bajarên dîkin, xelkê piçûk-mezîm, jumêr komdîkî û lédîxîna, zulm û tedarî dîkin, dîkujîna, bî şerêf û namûsa xelkê dîlîzîna û xirabîyên ne dîtî li wan dîkin. Bî sedan kes bê pîrs û mehkeme li der, an ji dî qereqol û zindanan da hatîna kuştîna, hezarên wan birandin û seqet bûn. Bî dehan gund bî darê zorê hatîna walakîrîna, xelkê wan menfî bûn. Leşker, diji hêzên welatparêz êrişî ser parçên Kurdistanê yan dîm kur.

Diktatoriya Evren û Ozal dî salên dawî da zor daye derewan, dibêje "Türkiye derbazî dêmokratîyê dibe". Lê dî Kurdistanê da zulm û zordesti wek berê dajo û dîçe. Şeş bajarê Kurdistanê iro jî dî bîm îdara orfî da ye. Dî praniya bajarê dî-nê da jî hukmên "rewşa giran" derbaz dîbin ku tu ferqê xwe bî îdara orfî tune.

Sedemê ve zulm û zordestiyê çiyê?

Sedem ev e ku, sazûmana zordest bî tîrs û xofa "parçebûna welat" dîxwaze xelkê bixapine, zulm û zordestiyê bî rê va bibe, û dubendî bike navbera hêzên pêşverû yan gelên Kurd û Türk.

Diktatori Rastiyê Vedîşere

Hêzên faşî, militari û şovin û paşverûyên dîm, wek berê iro jî hebûna neteweyê Kurd qebûl nakîna û behskîrîna heq û azadiyên wî wek curmekî giran nişan dîdîna.

Tu pêvendiya ve siyasetê bî rastiyê ra, bî heq û azadiyên mirovî ra tune û ew bî kêrî gelê Türk jî nayê.

Hebûna gelê Kurd rastiyêke berbiçav e. Ev gel dî welatê xwe Kurdistanê da ta jî sedsalan vir da diji. Zîmanê wî yê xusîsî heye bî navê Kurdî, diroka wî û çanda wî heye. Kurd milletê hîk û iro li Rojhûlata Navîn hejmarê wan jî 20 milyonî zêde ye. Li Kurdîstana Turkiyê û li Turkiyê jî hejmarê wan jî 10 milyonî zêtir e.

Gelê Kurd jî sed salî zêtir e ku bo azadiyê şer dîke. Lê hêzên karbîdestî li çiyê ku heqê Kurdan nasbîkîna, dîxwazîna bî darê zordê berxwedana wan bîşkinîna û wan jî ortê halînîna. Karbîdestan ev rê dane ber xwe; berxwedanê gelê Kurd bî xwîn û şewatê şikandîna û xwestîna Kurdan bî darê zorê asimîle bîkîna (dî nav xwe da bihelînin). Wan zîmanê gelê Kurd qedexê kirîna û cehd kirîna ku dirok û çanda wî wînda bîkîna. Welatparêzên Kurd jî wek gelek kesên pêşverû li Turkiyê tum jî zulm û zordestîya polêz û cendurme kîşandîna, ketîna zindanan. Lê ev siyaset ne gîhîştî armanca xwe. Îro jî gelê Kurd bî bir û bawerîyêke xurtîr, bî firehî bo heqên xwe berxwe dîde.

Ev siyaset ku li ser nerastî û zordestiyê dimeşe li ser pêşveçûna gelê Kurd dî warê aborî, civakî û çandî da tesîrek gelek xurab pêk tîne.

Hukumetên ku heya îro hatîna û çûna humber daxwazên gelê Kurd yê netewî û dêmokratîk polêz û leşkerê xwe bî rê kirîna; li ali dîna, tu car guh ne dane daxwazên gundiyan Kurd ku hewcadari axê bûn. Dest ne avêtîna reforma axê, dil nekîrîna. Bê erd bûna gundiyan Kurd jî sedemeke guring e ku rê nade Kurdîstan

ber bî pêş biçe.

Dewletê jî bî zanatî guh ne daye Kurdîstanê, jê ra kar û xîzmet nekîrîye. Çaran da yekê temamiya nîfusê Turkiyê li Kurdîstanê ye. Lê mesrefa ku dewlet jê ra dîke, dehan da yek e. Li wir, ji karxane û mekteban zêtir qîşê leşkerî û zindan tîn çêkirîna. Dî salên dawî da leşkergehên Amêrikî û çiyê çêk û cebîrxaneyên wan jî li Kurdîstanê zêde dîbin.

Li Kurdîstanê dereca zanîna xwandîna û nîvîsandîna gora temamiya Turkiyê gelek kême e. Tiştê herî guring jî ev ku gelê Kurd jî heqê xwendîna bê par e dî zîmanê xwe da. Çapkîrîna kovar, rojname, kitêb û hwd. bî zîmanê Kurdî qedexê ye û curmek giran e. Eşkerêkirîna dirok û çanda Kurdî û alîkariya pêşvebirîna çanda gelê bî li wir bîmine, ew bî plan û dezge jî ortê tîn rakîrîna, ku dîghê dereca hovîtiyê.

Gelê Kurd Çî dîxwaze ?

Gelê Kurd diji ve zulm û neheqîyê derdîkeve ku tiştêkî tebiyî ye

Ev jîyaneke mirovî dîxwaze; dîxwaze dewlemendiyên welat bo pêşvebirîna welatê bî xerckîrîna dî warê aborî û civakî da. Ew dîxwaze zîmanê xwe bî serbestî bî kar bîne, çanda xwe pêşve bibe. Dîxwaze zulm û tedarî dîkîna.

Gelê Kurd jî wek hemû gelan, dîxwaze mafê çarenûsî bî dest xwe, azadî dîxwaze.

Diktatoriya Evren û Ozal û hemû hêzên dîm ên militarîst, nijadparêz û şovin jî ve yekê ra razî nabîna. Ew, van daxwazên li ci wek curmekî gran dîbinîna û bî terorê derdîkevîna humber wan. Ew, bî rîya derewa "parçekîrîna welat û millet" gelê Türk kîş dîkin ser gelê Kurdê bîra û hêzên wî yan welatparêz. Û di-sa, dîxwazîna bî destê zagona "parêzkarêna gundan" Kurdan di-sa bî Kurdan bîdîna qîrkîrîna.

Ev siyasetê zulm û zordestiyê tu car bî kêrî gelê Türk nayê. Ev siyasetê monopolan û axa û began e ku zulmê li ser gelê Türk jî dîkin. Eger zordesti jî ser gelê Kurd rabe û ew bîghê heq û azadiyên xwe, gelê Türk jî ve yekê tu tiştêkî wînda nake. Lê ev tişt xîzmet dîke bo avakîrîna dêmokratîyê li welat, xurtkîrîna bîr û bawerîyê dî navbera xebatkarên Türk û Kurd û yekîtiya hêzên wan bo rîzgarîya civakî.

Heya ku li ser gelê Kurd zulm hebe, Turkiyê nîkare bî rastî bibe welatêkî dêmokratîk. Ew zulma ku li ser gelê Kurd bî kirîna, bîbê nebê wê dev bavêje hêzên dêmokrat ên dîm û wan jî wê bîde ber dasê. Bona ve yekê, tekoşîna bo rakîrîna zulmê jî ser gelê Kurd parçeke jî tekoşîna bo dêmokratîyê.

Siyasetê rêxistînê me ku dî vî wari da bî rê va dîbin, bî kêrî gelên Türk û Kurd tî.

Xebatkarêna Kurd û Türk, merivên ronakbîr û dêmokrat!

Dîji siyasetê zordestiyê derkevîna ku diktatori dîji gelê Kurd bî rê va dibe!

Bîla Îdara Orfî jî Kurdîstanê rabe, dawîya rewşa giran û xirabîyên karbîdestan bîle bî!

Bîla dawîya zulm, tedarî û menfîkîrîna bê!

Bîla hebûna gelê Kurd bî naskîrîna, heqên wî bî dayîna!

YEKÎTIYA HÊZÊN ÇEP a Turkiyê û Kurdîstana Turkiyê (Partiya Peşeng a Karkerî Kurdîstan, Partiya Karker a Turkiyê, Partiya Ked a Komünist-Turkiyê, Partiya Komünist a Turkiyê, Partiya Sosyalist a Kurdîstana Turkiyê, Partiya Karker a Sosyalist-Turkiyê, Rêxistîna Rîzgarî a Turkiyê û Kurdîstana Bakur, Hêzên Rîzgarîxwaza Kurdîstan-SE

Selim YALÇIN (TKP)

KARALAMA KAMPANYALARI
BOŞA ÇIKACAKTIR

Sosyalizmin başarıları, etkinliğinin artması ve bir sistem olarak kapitalizmden üstünlüğünün kanıtlanmasıyla birlikte emperyalizmin sosyalizme, sosyalist ülkelere karşı yönettiği karalama kampanyaları da hız kazanıyor. Kapitalist ülkelerde işsizlik, enflasyon, ekonomik ve sosyal bunalımlar keskinleşirken, ABD emperyalizminin desteğindeki diktatörlük rejimlerinde baskı ve terör kol gezerken ve Reagan yönetiminin saldırganlığını denizaşırı bölgelerde bile sürdürdüğü bir ortamda, emperyalizm, imtiyazlı tek sınıfın çocuklar olduğu, işsizlik, pahalılık, geleceğinden emin olmama gibi sorunların olmadığı sosyalist ülkelere karşı yönettiği psikolojik savaşı tırmandırıyor.

Nisan ayı başında sonuçlanan Papa'ya suikastle ilgili dava da aslında sosyalist bir ülkeye yöneltilen bir karalama kampanyasından, bir komplodan başka bir şey değildi. Dava sonunda Bulgar yurttaşlarının serbest bırakılmasıyla, sosyalist Bulgaristan'a karşı düzenlenen suçlamaların temelsizliği kanıtlanmış oldu. Olayda Türk faşisti MHP'li M.A. Ağca'nın baş rolü oynaması, dünya kamuoyu kadar Türkiye kamuoyunun da uzun süre dikatini çekti. Emperyalist propaganda merkezleri, Papa'ya suikast gibi tüm dünyanın dikkatini toplayacak bir olaydan yararlanarak suçu komünistlere ve sosyalist bir ülkeye yüklemeyi ve böylece halkların gözünde sosyalizmi karalamayı amaçlıyorlardı. Böylece bir yandan Reagan yönetiminin "terörizmin ardında sosyalist ülkelerin olduğu" yolundaki uydurma tezi haklı gösterilmiş olacak, öte yandan da tüm dünyanın dikkati bu dava üzerinde yoğunlaştırılarak terörizmin gerçek kaynağı, yani ABD emperyalizminin eylemleri gözlerden gizlenmiş olacak ve dikkatler kapitalist ülkelerde işçilerin emekçilerin belini bükken sosyal ve ekonomik sorunlardan başka yerlere çekilebilecekti. Ancak dava sonucunda sosyalist Bulgaristan'a yöneltilen suçlamaların asılsızlığı ortaya çıkarken, Papa'ya suikast olayının tümüyle emperyalist propaganda merkezlerinin düzenlediği, CIA uzmanlarının hazırlanan bir senaryo olduğu ortaya çıktı.

Uluslararası Af Örgütü'nün sosyalist Bulgaristan'a karşı bir kampanya başlatacağını açıkladı. Af Örgütü bu kampanyayı, insan hak ve özgürlüklerinin ayaklar altına alındığı, tüm yurttan terörün kol gezdiği, tutukveherinin kapısından gözü dönmüş işkence yöntemleriyle parça parça edilmiş insan cesetlerinin çıktığı Türkiye'deki diktatörlük rejiminin sarıldığı tezlerle yürütecek. Türkiye'deki diktatörlüğün kendi ayıbını örtmek, dikkatleri başka yöne çekmek için dörtelle sarıldığı tezlerle Uluslararası Af Örgütü'nün sarılması ve Bulgaristan'a karşı karalama kampanyası başlatması, Türkiye'de sürmekte olan terörü, cezaevlerinde işlenen cinayetleri, Türkiye halkının en temel hak ve özgürlüklerinin nasıl ayaklar altına alındığını gözlerden gizlemekten başka neye hizmet edebilir?

Uluslararası Af Örgütü'nün Şubat ayında yayınladığı, işkence olaylarını kanıtlarıyla ortaya döken kendi raporuna göre, Türkiye'de işkence yaygın ve sistemli bir biçimde uygulanmaktadır. Gerek işkenceci polislerin itirafları, gerekse tutuklu ailelerin çabalarıyla hergün yeni bir işkence olayı ortaya çıkıyor. Sıkıyönetim komutanlığı ve İçişleri bakanlığı birbirini tutmayan açıklamalar yaparken, elbiseleri üzerinde, ayakları kemerle bağlı, kolu kopuk, kafatası parçalanmış olarak ailesine teslim edilen öğretmen Siddik Bilgin'in cesedi, diktatörlüğün hunharlığının, cezaevlerinde sürmekte olan vahşetin en son kanıtıdır. Öte yandan Türkiye'nin dörtte birinde, Kürdistan'da kanlı operasyonlar birbirini izliyor. Kimi doğu illerinde sokağa çıkma yasağı ilan edilirken, özel vurucu timler ve sıkıyönetim birlikleri göz göre göre evleri basıyor, masum Kürt yurttaşlarını hiçbir gerekçe göstermeden alıp götürüyor. Operasyonlar sırasında onlarca Kürt yurttaş öldürülürken bölgeye gazeteciler dahil hiçkimsenin sokulmuyor. İhbarcılıkla bulunacak yurttaşlar için ödüllere vaad edilerek halkın onurunu para ile satması isteniyor.

Şu açıktır ki, sosyalizme yönelik hiçbir kampanya onun üstünlüklerini ve başarılarını gizlemeyi başaramadı ve başaramaz. Öte yandan gerek Evren-Özal rejimi ve gerekse onun destekçileri Türkiye'de demokrasiye geçildiği yalanıyla ne Türkiye'de sürmekte olan vahşeti gizleyebilir ne de kamuoyunu kandırmayı başarabilirler.

Kurtlar sofrasında
orman kanunu

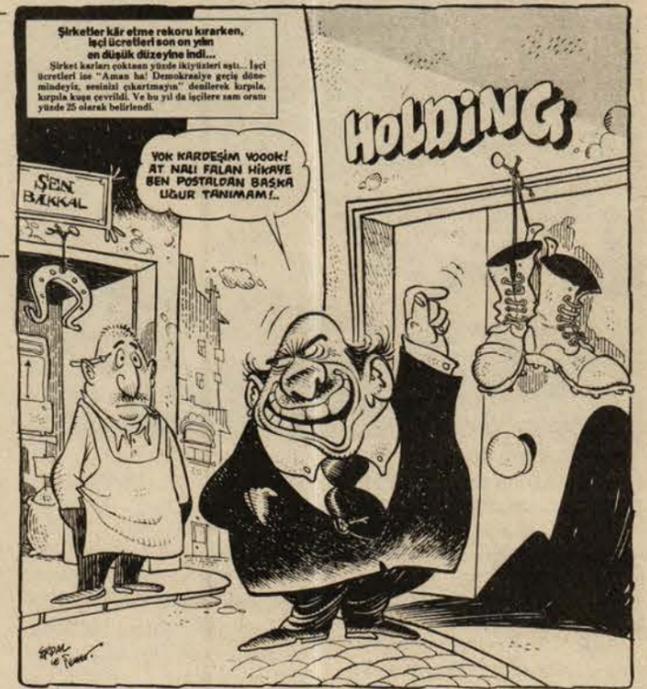
Sabancı "afetmeyecek-sin" diyor, "acımasız olacaksınız". Özal hükümeti Sabancı'nın sözlerini emir sayıyor, yalnızca adı var olan asgari ücreti tümüyle ortadan kaldırmak için harekete geçiyor. "Asgari ücret artık kaldırılmalıdır, zaten arz ve talep fiiliyatta asgari ücretin altında teşekkül ediyor" diye açıklama yapıyor. 20 yüzyılın son çeyreğinde, dünya uzay çağını yaşarken, ülkemizde vahşi orman yasaları, yeni, müthiş keşiflermiş gibi ardardına ortaya atılıyor. Holdinglerce, hükümetçe, "serbest rekabet ortamı" adı altında orman yasaları koro halinde savunuluyor ve uygulanıyor.

Evet, 24 Ocakçı Özal hükümetine göre, "devrilen devrilir gider." "Serbest piyasa"da yalnız tekeller birbirleriyle kapışmaz. Holdingler, işçiler, köylüler de karşı karşıya kalmalıdır. Devlet, işçiyi köylüyü koruyan tüm hakları, tüm kazanımları ortadan kaldırarak "serbest piyasa" ortamını tam olarak oluşturur. İşçinin ücretini yükseltmek için grev yapması, köylünün ürününü hiç olmasa masrafını karşılayacak fiyatla satmak için direnmesi "yasalarla" yasaklanır. Kolay mı? "Serbest piyasa" bu... İşçinin grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı, köylünün kooperatifleşme, toprak istemek için örgütlenme hakkı olursa, bu holdinglere haksızlık olmaz mı? Bunun için devlet "serbest piyasa" ortamında holdinglere haksızlık yapılmasını engellemelidir! Bu da ancak holdinglerin devletçe desteklenmesi ile mümkün olabilir. Devlet "serbest piyasa" koşullarını holdingleri devlet kasasından ve devlet yasasından destekleyerek oluşturur. Artık bu "eşit" koşullarda herşey "arz ve talebe" göre belirlenir. Holding patronu daha fazla kâr hirsıyla işçiyi asgari ücretin altında çalıştırmayı talep ediyor, milyonlarca işsiz arasından seçilen işçi de kendini "özgürce" "arz" ediyor, alan memnun satan "memnun"sa, serbest piyasa ortamı oluşmuş demektir.

Özal hükümeti yıllardır "serbest piyasa" oluşturuyoruz sözleriyle işte bunları yapıyor. İşçi sınıfının, köylülüğün elinden tüm haklarını aldı. Onları holding patronlarının insafına bıraktı. Önlerinde hiçbir engel kalmayan işbirlikçi tekeller, holding patronlarına böyle bir kurtlar sofrası kuruldu. İşçileri açlık ücretlerinde asgari ücretin bile altında çalıştırmaya başladı-

lar. Köylüler bir yandan üreticiye devlet desteğinin kalkması, öte yandan tarımsal gelirde, tarım ilacına, gübreye ardarda yapılan zamlarla perişan edildiler. İşçi, köylü yok-sullaştıkça holdinglerin kasası doldu. Ve Özal ile tekeller "serbest piyasa iyice oluşuyor" diye ellerini oğuşturmaya başladılar. Holdinglerin para hirsından gözleri döndü. O kendini "babacan, halk adamı" diye yutturmaya kalkan holding babası Sabancı "acımayacaksınız, afetmeyeceksiniz" diye dışlerini gösterdi.

Şimdi holdinglerin işçiyi köylüyü iliğine kadar sömürmesinin önündeki son engeller, yani "serbest piyasa" mekanizmasının önündeki son engeller de temizlenmeye çalışılıyor. Devlet bakanı M.T. Titiz'in "asgari ücret kaldırılmalıdır" sözleri planın işçilere yönelik parçasını oluşturuyor. Devlet işçi sınıfının tüm dünyada canı,kanı pahasına verdiği savaşlarla elde ettiği asgari ücret hakkını ortadan kaldırmaya hazırlanıyor. "Piyasada zaten böyle oluyor" diyerek, devletin, kendi yasalarının çiğnenmesine göz yumuldu-

ğunu itiraf ediyor. Bunu önleyecek, asgari ücretin altında işçi çalıştırmayı yasaklayacak yerde, holdinglerin isteğini yerine getirmeyi, yani asgari ücret hakkını yok etmeyi planlıyor.

Hazırlanan ikinci adım, üretici köylülüğe bir darbe daha vurmaya, tekelleri köylünün sırtından daha da zenginleştirmeye yöneliktir. Hükümet gübrede devlet desteğinin Temmuz ayından itibaren kaldırılacağını ilan etti. Son 5 yıldır fiyatı 24,5 kat artan gübreyi zaten çok sınırlı, o da ancak devlet desteği sa-

yesinde kullanabilen köylüler, artık "aracının" yani bir devlet kurumu olan Türkiye Zırai Donatım Kurumu'nun ortadan kaldırıldığı, "gübre üreticisi ile tüketicisinin karşı karşıya kaldığı" şartlarda "gübre kullanacaklar." Devlet desteği sonradan, hak edenler seçilerek verilecek. Bunun Türkçesi, köylülük biraz daha yoksullaşır, tarım biraz daha yıkıma uğrarken, küçük üreticiden sakınılan devlet kaynaklarının büyük kapitalist toprak sahiplerine, ANAP'ı, diktatörlüğü destekleyenlere aktılacaktır.

Sol Birlik gazetesinin 1 yılı

Sol Birlik gazetesi 1. yılını dolduruyor. Böylece Sol Birlik gazetesi, 6 sol partinin oluşturduğu ortak yazı kuruluşuyla en uzun süre, kesintisiz çıkmayı başarmış, Türkiye'de, Türkiye Kürdistanı'nda ve Avrupa'da dağıtılan ortak bir yayın olma özelliğini taşıyor. Gazete aynı zamanda Sol Birlik'in pratikte, düzenli ve sürekli somut bir ortak çalışma alanını oluşturuyor. Kuşkusuz bu küçümsenmeyecek bir başarıdır. Birbirinden farklı programları ve politikaları olan 6 partinin, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Solu'nun mücadele tarihinde ilk kez, sürekli ve ortak yayını, düzenli olarak çıkarmayı başarmış olması ileri bir adımdır. Bu adımla 6 parti sol güçlerin, sadece ortak bir program etrafında kalıcı bir birlik oluşturmakla kalmayıp, bu program doğrultusunda yığınlar birliğinde seslenmenin, onların günlük mücadelesine birlikte yön vermeye çalışmanın olanaklı olduğunu göstermişlerdir. Bu örnek, sol güçleri birleştiren ortak yarımları, onları birbirinden ayıran farklılıklardan çok daha güçlü olduğunu kanıtlamasıdır.

Sol Birlik gazetesi 1 yıllık yayın hayatında ağırlıklı o-

larak yazı kurulunun hazırladığı, ortak politik yaklaşımları anlatan yazılar yer aldı. Bu arada 6 partinin kendi imzalarıyla yazdıkları, kimi farklı politik yaklaşımları da içeren köşe yazıları çıktı. Bu durum son derece doğaldır. Bizim bu konuda ortak deneyimimiz iki önemli noktayı vurgulamaktadır. Birincisi, 6 partinin farklı politik tutumlarına rağmen ortak yanları çok daha fazladır. Bu ortak yanları ortaya çıkararak birlikçi tutum, 6 partinin tüm ortak çalışmalarındaki belirleyici yaklaşımdır. Pratik göstermiştir ki, böylesi bir yaklaşımla, farklılıkların yapıcı ve dostça bir üslupta tartışıldığı koşullarda ortak sonuçlara varmak olanaklıdır. İkincisi, kimi konulardaki farklı yaklaşımların, bizleri birleştiren ortak programatik belgelerimizle çelişmediği ve Sol'da çoğu kez yanlış bir anlayışla çarpıtılan "ideolojik mücadele" adı altında yararsız polemiklere dönüşmediği ve birlikçi tutumun önüne geçmediği sürece, bu farklılıkların ortak çalışmaya engel olmadığıdır. Sol Birlik gazetesi 1 yıllık deneyimi bu ikisinin de olanaklı olduğunu göstermiştir.

Sol Birlik gazetesi 1 yıl

kuşkusuz bir dizi eksiği vardır. Bunlar arasında en önemlisi, onun, henüz Sol Birlik dışında ilerici, demokrat kişilerin de yazdığı bir yayın düzeyine çıkarılamamış olmasıdır. Bize göre gazetemiz, sadece Türkiye ve T. Kürdistanı Sol Birlik'in bir yayını olmakla kalmayıp, diktatörlüğe karşı mücadeleye, geniş demokrasi gücünün ortak sesi olabilir, olmalıdır. Ayrıca gazetenin daha canlı ve güncel bir içeriğe kavuşması için daha yoğun çaba sarfetmek gerekiyor. Ayda bir çıkan, süreli bir yayını bunu başarmanın güçlüğü vardır. Ancak biz, bir yandan güncel politik gelişmeler karşısında Sol Birlik'in ortak tutumunu açıklayan, yığınların mücadelesine daha somut yol gösteren yazılara daha çok yer vererek, diğer yandan açılacak ortak bir "yazı, haber gönderme kampanyası" ile bu zorluğun aşılabileceği inancındayız. Ayrıca hiç kuşku yok ki, Sol Birlik gazetesi bugün gerek Türkiye'de, gerekse Avrupa'da çok daha geniş ölçüde basılıp dağıtılmasını sağlamak olanaklıdır.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birlik'in yapılan 2. zirve toplantısında bu sorunlar ele alınmış ve ortak kararlara varılmıştır. Bu kararların yaşama geçmesi önemli ölçüde Sol Birlik yandaşlarının, sempatanlarının özveri, aktif mücadelesine bağlıdır. Yazı kurulumuz bu nedenle, 6 partinin ortak çabaları ve Sol Birlik yandaşlarının özverili desteği ile gerçekleşen bu önemli kazanımımızın daha da geliştirilmesi ve güçlendirilmesi gereğini inanıyor. Bu başarıya ulaşmak olanaklıdır. Bu inançla tüm Sol Birlik yandaşlarını, dostlarımızı ve ülkemizin geleceği için kaygı duyan ilerici, demokrat kişileri gazetemizi güçlendirmek için, bize verdikleri desteği daha da arttırmaya çağırıyoruz. İkinci yılında daha güçlü ve daha etkili bir Sol Birlik gazetesi hedefimize varmak için görev başına!

Faşizm gençliğin düşmanıdır

İzmir'de Ege Üniversitesi yurtlarında meydana gelen bir ölüm olayı, faşizmin gençliğin okuma hakkını olduğu gibi yaşam hakkını da nasıl hiçe saydığını bir kere daha gösterdi.

Bir öğrenci mide kanaması geçiriyor. Yurtlardan hastaneye götürülüyor, ancak hastanede üstünlük bir muayeneden sonra 'sağlamdır' denilip geri gönderiliyor. Yurtlarda yeniden fenalaşıyor, tekrar hastaneye götürülüyor ama artık çok geçtir. Hastane kapısında ölüyor.

Bu olayla birlikte binlerce öğrencinin kalmakta olduğu yurtlarda tek bir doktorun bile bulunmadığı, acil bir durumda kullanılacak cankurtaran arabasının da olmadığı açığa çıktı. Polis en basit sağlık gereklilik-

bile bulunmadığı yurt koşullarını ve bu nedenle bir öğrencinin ölümünü protesto eden öğrencilere karşı tüm yurtları çevirdi. Cenazenin öğrenciler tarafından kaldırılmasını da engelledi.

Bu olay ne ilktir ne de son. Bir süre önce de Ankara'da Hacettepe yurtlarında öğrenciler üzerinde yapılan insanlık dışı uygulamalar ve bunlara karşı öğrencilerin direnişi basına yansımıştı. Faşizm, YÖK vasıtasıyla tahrip ettiği üniversitedeki eğitim düzeniyle kalmıyor, üniversite öğrencilerinin yaşantısının her alanında baskısını yoğun olarak uyguluyor. Üniversite gençliğinin bırakalım en basit demokratik taleplerini, yaşamını en yakından ilgilendiren sorunlarda bile hiçbir şey yapamıyor.

Üniversite gençliğinin güçlü bir mücadele potansiyeli vardır. Emperyalizme, gericiliğe ve faşizme karşı üniversite gençliği tarihimizin yakın dönemlerinde sesini birçok kez yükseltmiştir. Bu nedenle de tüm faşist ve gerici iktidarların en çok korktukları kurumlardan biri üniversiteler olmuştur.

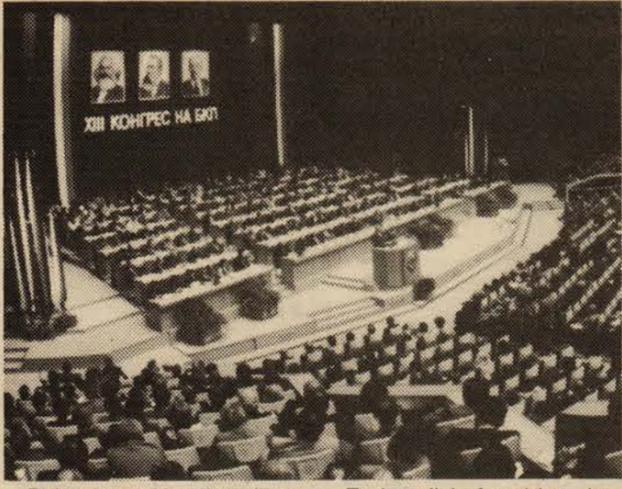
12 Eylül faşist yönetimi üniversitelere ve üniversite gençliğine saldırmada önceki tüm iktidarlardan ileri gitmiştir.

Üniversitelerden yapılan öğretim üyeleri tasfiyesi sonucu kalitesi düşen bir eğitim, ders ve deney araçlarının bulunmaması, en basit gerekçelerle okuldan atılmak, üniversite mezunlarını bekleyen işsizlik, öğrenci derneklerinin kanunlara uygun ku-

ruluşunun bile engellenmeye çalışılması, yurtlarda uygulanmaya çalışılan kışla disiplini, kalacak yer sorunu, eğitim masraflarının yüksekliliği ve tüm bunlara ek olarak da bir gencin mide kanamasından ölmesini engelleyemeyecek kadar sağlık personel ve araçından yoksun üniversite yurtları... İşte faşizmin altı yılda üniversite gençliğine verdikleri bunlardır.

Tüm bunlar da göstermektedir ki; üniversite gençliğinin ve genel olarak gençliğin en basit sorunlarının bile çözülmesi faşizmin alaşağı edilmesine bağlıdır. Örgütlenmek, faşizmin uygulama ve baskılarına karşı direnmek ve emekçi halkın mücadelesinin yanında onun aktif bir parçası olarak yer almak karşımızdaki en önemli görev olarak durmaktadır.

BKP 13. Kongresi yapıldı

Bulgaristan Komünist Partisi 13. Kongresi 2-5 Nisan tarihleri arasında yapıldı. Kongreye Bulgaristan'ın tüm yörelerinden gelen 2600 delega ile, dünyanın 107 ülkesinden 137 delegasyon katıldı.

BKP 13. Kongresi'ne Komünist Partiler, Sosyalist ve Sosyal-Demokrat Partiler, ulusal kurtuluş güçleri ve ilerici birlik ve cepheler birlikte çağrılmışlardı. 107 ülkeden gerçekleşen katılım BKP kongresine karşı olan büyük ilgiyi de sergilemekteydi. Bu konuda bir fikir vermek için katılımın kısa bir özeti yapılabilmeli;

SBKP'den Nikolay Rızhkov (Politbüro üyesi ve SSCB Başbakanı), Küba Komünist Partisi'nden Juan Almedia Bosque (Politbüro üyesi), Avustralya Sosyalist Partisi Genel Sekreteri Peter Symon Bahreyn Ulusal Kurtuluş Cephesi, Alman Komünist Partisi İkinci Başkanı Herman Gautier, Irak Komünist Partisi MK Birinci Sekreteri Aziz Muhammed, Kosta Rika Halkının Öncü Partisi Genel Sekreteri Humberto Vargas, Yunanistan Komünist Partisi Genel Sekreteri Harilaos Florakis, Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi, vb.

Türkiye İşçi Partisi, Genel Başkan Behice Boran; Türkiye Komünist Partisi, Genel Sekreteri Haydar Kutlu tarafından temsil edilirken; Sol Birlik de üç kişilik bir delegasyonla kongrede temsil edildi.

Kongre süresince görüldüğü gibi çeşitli parti veya devlet yöneticileri bizlere sık sık Bulgaristan'ın komşularıyla, özellikle de Türkiye ile iyi ilişkiler içinde bulunmayı arzu ettiğini ve Türkiye ve T.Kürdistanı'ndaki gelişmeleri daima yakından izlediklerini belirttiler. **"Tarih bizi komşu yapmış. Halklarımızın birçok ortak yönü vardır. Bunu daha iyi değerlendirmeliyiz"** dediler.

Bulgaristan Komünist Partisi Genel Sekreteri Todor Jivkof yoldaş kongreyi açış konuşmasını yaptı ve Merkez Komitesi raporunu okudu.

Todor Jivkof yoldaş, konuşmasının ilk bölümünde uluslararası durum ve silahsızlanma üzerinde durdu. Günümüzde barışı savunmanın insanlığın yaşama hakkını ve geleceğini savunmakla

eş anlamlı olduğunu belirtti. Sonra; Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nin SSCB'nin 2000 yılına kadar dünyadaki tüm nükleer ve kimyasal silahların yok edilmesi önerisini desteklediğini ve Balkanların nükleer silahlardan arındırılmış bir bölge haline getirilmesi için çabalarını sürdüreceğini açıkladı.

Jivkof; son beş yılda karşılaşılan birçok zorluklara ve çeşitli elverişsiz koşullara karşı partinin ve Bulgar halkının gelişmiş sosyalizmin inşasında 12. Kongrede önelirine koydukları görevi esas

olarak tamamlamayı başarıklarını açıkladı.

13. Kongre Jivkof yoldaşın da konuşmasında önemle üzerinde durduğu gibi özellikle bilimsel-teknolojik devrimin üretimde ve toplumsal yaşamın her alanında uygulanmasını önüne hedef koyuyor, temel ağırlığı buna veriyordu. Bu uygulama başarıyla gerçekleştirilmeksizin gelişmiş sosyalizm yolunda ilerlemenin ve sosyalizmin bir toplumsal sistem olarak üstünüklerinin yeterince ortaya çıkmasının olanaksız olduğu vurgulanıyordu. Jivkof yoldaşın konuşmasından sonra Kongre'de söz alan delegelerin arasında çeşitli bilimsel araştırma ve üretim kuruluşlarında yöneticilik yapanların ve çalışmalarını hakkında kongreye bilgi vermenin çokluğu da dikkatleri çekiyordu.

Jivkof yoldaş ulusal ekonominin yönetiminin geliştirilmesini, merkezîyetçilikten vazgeçilmeksizin bireysel yaratıcılık ve inisyatife daha fazla yer verilmesinin ve böylece de sosyalist demokrasinin uygulanan bilimsel-teknolojik devrimle daha da ileriye götürülmesinin gerekleri üzerinde de durdu.

Kongre sırasında 2. Papa suikasti davası yeni sonuçlanmış ve Antonov'da Bulgaristan'a gelmek üzereydi. BKP delegelerinin yanısıra İtalyan ve Fransız Komünist Partilerinin sözcüleri de Kongre'de Papa suikastıyla Bulgaristan'a ve genelde sosyalist ülkelere karşı bir haçlı seferi açılmaya çalışıldığını ama bunun başarısız olduğunu belirttiler.

Kongre sırasında gerek Bulgar yoldaşlardan ve gerekse de dünyanın çeşitli ülkelerinden gelmiş birçok temsilci Sol Birlik'e önceden beklemediğimiz bir ilgi gösterdi. Sol Birlik hakkında ayrıntılı bilgi sahibi olmak isteyenler olduğu gibi, onun kuruluş çalışmalarını yakından izlemiş ülke temsilcileriyle de karşılaştık. Herkesin görüş birliğinde olduğu nokta; Sol Birlik'in daha da gelişmesi ve güçlenmesinin gerektiğiydi. **"Türkiye'nin geleceği Sol Birlik'tedir. Büyük bir adım atınız ama daha da ileri gitmelisiniz"** en fazla söylenen sözlerdi denilebilir.

Sofya Radyosu Türkçe Bölümü Sol Birlik olarak bizlerle bir söyleşi yaptı. Söyleşi üç sorudan oluşmaktaydı: BKP Kongresi'nden izlenimleriniz,

Bulgaristan'ın dış politikası ve Balkanlar'daki silahsızlanma üzerine düşünceleriniz, Türkiye'de insan haklarının çiğnenmesi ve özellikle de Kürt halkına yapılan baskılar nelerdir?

Kongre çalışmalarının bir parçası olarak Sofya içinde çeşitli yerlerde geniş toplantılar düzenleniyordu. Kongreye katılan bazı delegasyonlar da burada parti üyelerine hitap ediyorlardı. Bunlardan bir tanesi de Sofya Orduevi'nde yapıldı. Burada İrlanda Komünist Partisi, Yeni Zelanda Sosyalist Birlik Partisi, Hindistan Komünist Partisi (Marksisler), Madagaskar Bağımsızlık Kongresi Partisi, Mali Demokratik Birliği Partisi ve Danimarka İşçi Partisi'nin yanısıra Sol Birlik de bir konuşma yaptı.

Sol Birlik adına yapılan konuşmanın giriş bölümünde barışı korumanın ve SSCB'nin 2000 yılına kadar dünyanın nükleer silahlardan arındırılması önerisinin önemli belirtildikten sonra şöyle deniyordu:

"Bölgesel çatışmaları kıskırtın, silahlanmayı tırmıdın ve hatta sınırlı bir nükleer savaşın olabildiğinden söz eden, insanlığın

tüm geleceğini tehdit eden bu politikaya karşı barış için mücadele, barış için olabilecek tüm güçlerin birleştirilmesi büyük önem taşıyor. Türkiye ve T.Kürdistanı Sol Birlik'i olarak Sovyetler Birliği'nin, Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nin ve tüm diğer sosyalist ülkelerin dünya barışı için mücadeledeki temel rollerini benimliyor, destekliyoruz."

Bulgaristan'ın Balkanlar'ın nükleer silahların arındırılması önerisinin önemini de vurgulandığı konuşma şöyle sürdü:

"Balkanlar'da silahsızlanma görüşmelerine katılmayan Evren-Özal yönetimi, diğer yandan Bulgaristan'a karşı düşmanca kampanyalar yürütmekten geri durmuyor. Emperyalist güçlerle birlikte tezgahlanan Papa suikastında Türk gizli servisi ve Türk faşistleri de yer aldılar. Buna rağmen Bulgaristan'ın Papa suikastının arkasındaki güç olduğu yalanını dünyaya yaydılar. Geçenlerde sona eren 2. Papa suikasti mahkemesi ise tüm cabasına karşın Bulgaristan ve Sovyetler Birliği'ni suçlayacak hiçbir kanıt bulamadı. Bu olayın ardından karanlık güçler açığa çıkartılmadı ama Türk faşistlerinin rolü artık inkar edilemeyecek kadar açıktır.

Bir diğer konu da ülkemizdeki faşist yönetimin, Bulgaristan'da bir bölüm yurttaş baskı yapıldığı gerekçesiyle insan hakları dersi vermeye kalkışmasıdır. Ülkemizde en temel insan hakları bile tanınmaz iken, bir insanlık suçu olan işkence devlet politikası haline getirilmişken, Kürt halkına karşı ilan edilmemiş bir savaş uygulanırken ve üstelik tüm bunlar başta Af Örgütü olmak üzere çeşitli uluslararası kuruluşlar tarafından da belgelenmiş iken; Evren-Özal yönetiminin demokrasi ve insan hakları dersi vermeye kalkması ikizlülüktür."

Konuşmanın geri kalan bölümünde ülkemizdeki baskılar, T.Kürdistanı'nda estirilen terör, demokrasiye geçiş oyunu açıklandı. Sol Birlik'in neden kurulduğu ve program hedefleri hakkında bilgi verildi.

Konuşma şu cümlelerle sona eriyordu:

"Yoldaşlar; kongrenizi Sol Birlik adına yeniden selamlar ve Bulgaristan halkı ve tüm insanlık için daha iyi bir gelecekte kurmak doğrultusunda önemli kararlar alacağına olan inancımızı bir kere daha belirtiriz."

Kongre sırasında verilen aralarda Dimitrof'un mozalesine gidilip saygı duruşu yapıldı ve çelenk konuldu. Sofya'da Lenin'in 100. doğum yılı nedeniyle dikilmiş olan Lenin anıtına da konuklar birlikte çelenk koydular.

Bulgaristan Halk Cumhuriyeti kısa sürede önemli atılımlar yapmış durumda. Gelişmiş tarımın yanısıra sanayi üretimi olarak da dünya ülkeleri arasında adı geçen bir ülke durumunda. Buna karşın gelişmiş sosyalizmin inşasında halen eksikleri olduğunu belirtiyor ve bilimsel-teknolojik devrimin ekonomiyi geniş olarak uygulamasının önemli sürekli vurguluyorlar. Herşey Bulgar halkının daha iyi bir gelecekte yaşaması ve insanlığın gelişimine daha büyük katkılarda bulunabilmesi için düşünülmüyor.

Bulgaristan'tan ayrılırken daima hatırlayacağımız, Türk ve Kürt halklarına iletmemiz gereken bir sözü yeniden düşüldük:

"Tarih bizi komşu yapmış. Bunu daha iyi değerlendirelim."

Reagan yeni saldırılar peşinde

Reagan yönetiminin Somoza artığı karşı-Devrimci Contralara vermek istediği, ancak giderler bütçesine dahil etmek istemediği 100 milyon dolarlık askeri yardım önerisi ABD Temsilciler Meclisinde rededildi. Sözkonusu yardımcı görüşmek üzere 15 Nisanda toplanan Temsilciler Meclisi, yardımın giderler bütçesine dahil edilmemesi önerisini kabul etmedi.

Karşı-Devrimci Contraları doğrudan finanse eden Reagan yönetimi, Nikaragua devrimini boğmak, Sandinist yönetimi devirmek amacıyla 81'den beri Contralara verdiği 70 milyon dolarlık "yardım" az bularak, 100 milyon dolara çıkarmak istemişti. Bilindiği gibi Reagan yönetimi, bu "yardım" mart ayında kongreden geçirebilmek için yoğun bir çaba sarfetmiş, konu Temsilciler Meclisinde ele alınmıştı. Temsilciler Meclisinde 210'a karşı 222 oyla rededilmiş, daha sonra senatoda görüşülen "yardım" 47'ye karşı 53 oyla kabul edilmişti.

Reagan yönetiminin giderler bütçesini büyük olasılıkla rededeceği dikkate alınacak olursa, öngörülen yardım da otomatikman düşmüş olacaktır. Geçtiğimiz ayın sonlarında, Honduras Devlet Başkanı Jose Azcona ile görüşen Reagan'ın Orta Amerika özel temsilcisi Philip Habib'in sorunu diplomatik yollarla çözmek istediklerini belirtmesi, Nikaragua'nın Kontadora barış planını kabul etmesi halinde Contralara yardımı durduracaklarını açıklaması, yukarıda ifade etmeğe çalıştığımız kanıyı kuvvetlendiriyor.

Dünya barışını sürekli tehdit eden, kudurganca savaş çığırkanlığı yapan, devlet terörizmini dış politikasının ana çizgisi haline getiren Reagan yönetimi, Nikaragua Devrimini daha doğusunda tüm hisyıyla boğmaya çalıştı. Nikaraguayı çok yönlü bir ablukaya aldı. CIA uzmanları karşı Devrimci Contraları eğitti. Reagan yönetimi, karşı-Devrimciler ve Honduras yönetimine bolca askeri yardım ve savaş

malzemesi gönderdi. En son mart ayında **"Nikaragua Honduras saldırıyor"** yaygarasını kopartarak, bu bahaneyle Reagan yönetimi Honduras hükümetine 20 milyon dolarlık acil askeri yardımla, karşı-Devrimci Contralara destek amacıyla çok sayıda nakliye helikopteriyle pilot göndermişti.

Reagan yönetimi, yeni politik bir manevrayla sorunu askeri yollarla çözmek istemediğini, diplomatik yollarla çözmek eğiliminde olduklarını usta bir sahtekarlıkla ifade ederek, Kontadora grubu ülkeleri (13 Latin Amerika ülkesi) üzerinde daha çok etkili olmağa çalışıyor. Çoğu ABD'nin dümen suyunda giden bu ülkeler grubu, kimi açıklamalarında Honduras'a karşı Sandinist yönetimin tutumunu eleştirmiş, Nikaragua'yı kendilerinin öngördüğü bir barış anlaşmasını imzalamaya zorluyor. Sözkonusu grup ülkelerinden Meksika, Kolombiya, Panama geçtiğimiz ay içinde hem Orta Amerika ülkelerine çağırıda bulunarak, 6 haziranda öngörülen konferansa katılmalarını istemiş, hem de Reagan yönetiminden Contralara verilmesi düşünülen 100 milyon dolarlık yardımın geciktirilmesini istemişti.

Dünya jandarmalığını üstlenmiş olan ABD emperyalizmi, Nikaragua devriminde olduğu gibi şanlı Vietnam ve Küba devrimlerini de hem çok daha azgınca boğmaya çalışmıştı. Ancak tüm saldırı ve çok yönlü baskılarına rağmen, muzaf Vietnam ve Küba devrimleri karşısında yenilgiye uğradı. Yenildikçe kudurganlaşan ABD emperyalizmi, Nikaragua devrimi karşısında da yenilgiden kurtulamıyacaktır.

Ne Reagan yönetiminin çok yönlü baskıları, politik sahtekarlıkları ve de diktatör Somoza artığı karşı-Devrimci Contraları eğiterek silahlandırıp Nikaragua üstüne salması, ne de ABD emperyalizminin uşağı Honduras yönetiminin provokasyonları Nikaragua Devrimini yokedebilir. Çünkü devrimi herşeyden önce, ateşle yurtsever ruhuyla tüm Nikaragua halkı, Sosyalist ülkeler ve tüm dünya barış gücü koruyor.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

İŞÇİLER ÜSTÜN GELECEKTİR

Uzun zamandır sürmekte olan Demirdökümde yetkili sendika sorunu geçtiğimiz günlerde, sendika tarihinde son derece ilginç bir şekilde sonuçlandı. Faşist devletin **"bağımsız mahkemeleri"** (!) nin yetkili olarak belirlediği sendikanın tek bir üyesi bile yoktur. Sendikal referandum

hakkının neden yasaklandığı şimdi daha açık bir şekilde gözler önündedir.

Bilindiği gibi Çelik-İş'le birleşme kararı alan DevMaden-İş'e üye Demir-Döküm işçileri daha sonra bu sendikadan istifa ederek Otomobil-İş'e üye olmuşlardır. Böylelikle Çelik-İş'in tek bir üyesi bile kalmamıştır.

Bunun üzerine Otomobil-İş şube yöneticileri; işçilerin tamamı Otomobil-İş üyesi olduğundan toplu sözleşme için yetki talebinde bulunmuşlardır. Ancak Çelik-İş'in itirazı üzerine Demirdöküm işçilerinin kaderi sürümcemeye bırakılmıştı.

Uzunca bir mahkeme döneminden sonra yetki Çelik-İş'e verilerek, işçiler arasında tedirginlik yaratılmaya çalışılmıştır. Yetkinin Çelik-İş'e verilmesinde dayanılan biricik **"gerekçe"** (!) işçilerin Çe-

lik-İş'ten istifa edip Otomobil-İş'e üye oluştuktan üç ay geçmeden sendika yöneticilerinin işveren toplu sözleşmeye çağırması! Kuşkusuz bu **"bürokratik"**, **"hukuki"** bir mesele olsa bile, 800 kişiden tek bir üyesi dahi bulunmayan bir sendikanın yetkili kılınması mümkün değildir. Açıktır ki, faşist bir anayasasının yargı kurumları da ondan farklı olmayacaktır. Nitekim öyle de olmuştur.

SENDİKANIN TUTUMU

Bu durum karşısında sendikanın tutumu ise, söz konusu meseleyi yeni sözleşme dönemine (mayıs) kadar oyalaması, zaman kazanma yoluna başvurmak olmuştur. Yani tastamam bir sendikalist mantık.

Burada gözardı edilen önemli sorun Demirdöküm işçilerinin yıllardır mücadele ederek elde ettikleri değer-

lerin hiçe sayılması ve işçileri belirsizlik içinde oyalamaya çalışmaktır.

Şimdiden şunu söyleyebiliriz ki, yeni sözleşme dönemi olan Mayıs ayı gelip çattığında Otomobil-İş'in yetki istemi karşısında, yine Çelik-İş'in itirazı ile karşılaşacak ve Demirdöküm işçileri yine, yeni bir sürünceme dönemine girecektir. İşte size çok iyi hazırlanmış bir SENDİKAL SENARYO.

NE YAPMALI?

Sorunu görüşüp tartıştığımız işçi arkadaşların yönettikleri ortak soru; **"peki ne yapmalıyız?"** İşte asıl sorunun da budur.

Şunu hemen belirtelim ki, politik saldırılar ancak ve ancak politik araç-gereç ve mücadele yöntemleri ile püskürtülebilir. Bunu biraz açmak gerekirse, Demirdöküm işçileri; işverenin ve onun siyasi

1 Mayıs 100 Yaşında

Baştarafı 1. sayfada

Dünyanın birçok ülkesindeki işçilerin, sınıf kardeşlerimizin deneyimi bize şunu gösteriyor: Burjuvazi hiçbir zaman ve hiçbir yerde işçi sınıfına kendiliğinden birtakım haklar vermemiştir. Bugün ABD, Federal Almanya, Fransa vb. gibi gelişmiş kapitalist ülkelerde işçi sınıfı önemli haklara sahipse, bu ülkelerde bir sendikandan kapatılıp yöneticilerinin idamla yargılanması düşünülemeyecek birşey ise bu, burjuvazinin kendiliğinden verdiği bir hak değil, işçilerin yıllarca mücadele ederek aldıkları ve bugünkü örgütlülükleri ve güçlülükleriyle de korudukları bir haktır.

12 Eylül 1980'den önce Türkiye'deki hükümetler 1 Mayıs'ın işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü olarak kutlanmasını engelleme ve özünü boşaltma çabalarına rağmen DİSK önderliğindeki işçi sınıfının ve tüm demokrasi güçlerinin birlikte davranması bu 50 yıllık yasağı kırmış ve 1 Mayıs, 1976'da kitlesel olarak kutlanmıştır.

Geçen 50 yılda her 1 Mayıs öncesinde işçi semtlerini kuşatan, ilericileri tutuklayan ve hatta ağır hapis cezalarına çarptıran burjuvazi ve tüm diğer gerici güçler işçi sınıfı ve emekçi halkın 1976'daki kazanımını engelleyememiştir.

Burjuvazi atmak zorunda kaldığı bu geri adım acısını 1 Mayıs 1977'de 1 Mayıs'ı kana bulayarak çıkarmaya çalıştı. Taksim Meydanı'nda 40'a yakın emekçi katledildi, yüzlerce yaralandı. Ama 1 Mayıs yine önlenemedi. Bir yıl sonra 1978'de artık adı "1 Mayıs Meydanı" olarak anılan aynı alanda işçi sınıfı tüm emekçilerle birlikte kitlesel olarak kutladı 1 Mayıs'ı.

1978 sonrasında burjuvazinin baskıları arttı. Sıkıyönetim aracılığıyla kutlamalar engellenmeye çalışıldı. Yine işçi semtlerinde operasyonlar yapıldı, ilericiler tutuklandı ama 1 Mayıs kutlamaları engellenemedi. Nitekim 1979'da gerek Türkiye'nin çeşitli kentlerinde gerekse de ilk kez Türkiye Kürdistanı'nın Bitlis kentinde kitlesel olarak kutlandı.

12 Eylül darbesinin ilk saldırdıklarından bir tanesi de 1 Mayıs'tı. Faşizm işçi sınıfından, onun uluslararası birlik

ve dayanışma gününde gücünü ve taleplerini ortaya sermesinden o denli korkuyordu ki; 1 Mayıs "Bahar Bayramı" olarak bile yasaklandı. 1 Mayıs'a yönelen bu saldırılar, işçi sınıfının kazandığı tüm haklarına ve örgütlerine karşı yöneltilen saldırının bir parçasıydı.

Altı yıllık diktatörlük koşulları işçi sınıfımızın mücadelesini durduramadı. O tüm elverişsiz koşullara karşın başarıyla sonuçlanan grev ve direnişler yaptı. Sınıfsal karakterine uygun olarak yenilgisini bile mücadele ederek yaşadı.

1 Mayıs'ın 100. yılında da sürmekte olan faşist diktatörlük koşullarında işçi sınıfımız ortama uygun eylem biçimleriyle 1 Mayıs'ı kutlamasını bilecektir.

Gasp edilen haklarımızı,
- Anayasa ve sendikalar yasasının değiştirilmesiyle kaldırılan sendikal hak ve özgürlüklerimizi,
- DİSK ve üye sendikalarının davasının durdurulmasını, onların özgürce çalışma hakkına sahip olmalarını,
- Başta TÖB-DER olmak üzere tüm çalışanların kapatılan yığın örgütlerinin açılmasını, grevli toplu sözleşmeli sendikal haklarının tanınmasını,
- Cunta ve Yüksek Hakemler Kurulu tarafından gaspedilen emeklilik, kıdem tazminatı, işçi sağlığı, iş güvenliği, ücretli izinler, iş garantisi, 1 Mayıs gibi haklarımızı,
- İşten atılan işçilerin işe alınmasını ve kara listelerin kaldırılmasını,
- İşçi ücretleri, memur maaşları, emekli maaşları ve asgari ücretin, satınalma gücünü köklü olarak artıracak şekilde yeniden düzenlenmesini istiyoruz.
Haklarımızı mücadele ederek almıştık. Burjuvazi onları gaspetti. Onları yeniden mücadele ederek, yasakları ve baskıları kırarak alacağız.

SOL BİRLİK

Evren'in anayasası delinecektir

Baştarafı 1. Sayfada

müştür. Rejimin sözcüleri ve baş destekçileri dışında kimse bu paçavraya sahip çıkmamaktadır. Kukla Danışma Meclisi'nin Anayasa Komisyonu üyeleri arasında dahi, bugün anayasayı savunmaya cesaret edemeyenler vardır. Kısa sürede böylesine yıpranan bir anayasayı delinmemek kimsenin harcı değildir.

12 baroya bağlı 474 avukatın geçtiğimiz ay TBMM'ye verdikleri ortak dilekçenin sonuç bölümünde, "Biz avukatlar anayasa dahil hiçbir

hukuk düzenlemesinin 'dokunulmaz değiştirilemez kuralları' olduğunu kabul edemiyoruz" denildi. Nokta dergisinin çeşitli yazılarından 100 kişi arasında yapılan anket, aralarında politikacı, bilim adamı, hukukçu ve yazarların yer aldığı bu kişilerin, yüzde 79'luk ezici bir çoğunlukla anayasasının değiştirilmesi gerektiğine inandığını gösterdi. Demokratik koşullarda yapılacak bir referandumun bundan farklı bir sonuç vermeyeceği açıktır. SHP Genel Sekreteri Mustafa Timisi, anayasasının "büyük

bir hızla yıprandığını" ve değiştirilmesi gerektiğini ifade etti.

Anayasayı muhtevası üzerindeki tartışmalar bir yana, hazırlanma ve yürürlüğe konulma biçiminin gayriemeşruluğu konusunda neredeyse herkes hemfikir. Anayasanın gayriemeşruluğu toplumca tescil edilmiştir. Bu gayriemeşruluk, cuntanın bütün tasarrufları için, Anayasa ve temel yasaların kurumlaştırdığı rejimin tümü için aynen geçerlidir. Anayasa gibi, Evren'in cumhurbaşkanlığı da meşru değildir. Her ikisinden de kur-

tulmadan, diktatörlük alaşağı edilmeden, bugünkü "demokrasıcılık" oyunu dahi uzunca süre oynanamaz; nerde kalkı ki demokrasi kazanılabilsin!..

Ancak, anayasa değişikliğinden yana olan her kesimin kendine göre bir hesabı, bir sınırı var. Bunu da unutmamalı. Demirel ve çevresi için bugünkü tüm parlak sözlerle, demokrasi havariliğine rağmen, eski burjuva politikacılarına konan yasaklar kaldırılırsa, fazla sorun kalmayacaktır. SHP'nin anayasa değişikliği istemi de bir yere kaddır. Bugünkü zorbalık yasasının bir an önce çöpe atılması için yığınların daha etkin bir mücadelesi gerekirse, demokratik bir anayasasının yapılması, tüm temel hak ve özgürlüklerin garanti altına alınması, eski anayasalarda da var olan, işçi sınıfını ve Kürt halkını baskı altına alan anti-demokratik, şoven sınırlamaların kaldırılması, yine yığınların aktif, zorlu mücadelesine bağlıdır.

Libya halkı ABD'li saldırganlara baş eğmeyecek

Baştarafı 1. sayfada

ABD yönetimi Libya'ya karşı giriştiği saldırı ile övünüyor, bunu bir zafer sayıyor. Ne var ki, bağımsız bir ülkeye karşı girişilen bu korsanlık ABD'ne politik olarak çok şey kaybettirdi. ABD'nin Avrupa'daki müttefikleri bile İngiltere dışında saldırıyı olumsuz karşıladılar. Reagan yönetiminin sorumsuz ve maceracı tutumu, müttefikleri tarafından bile kuşku ve endişe ile izleniyor. Bu son olay da NATO içindeki çelişkileri derinleştirecektir.

Sosyalist ülkeler ve 100'ü aşkın ülke saldırıyı kinadı ve Libya'dan yana destek ve dayanışmalarını dile getirdiler. Ortadoğu'da ve genel olarak İslam dünyasında tepkiler çok daha sert oldu. Bu ülkelerde kitlelerdeki anti-emperyalist duygular bu olayla bir kez daha kamçılanmış, ABD emperyalizmine karşı nefret peryalizmine karşı nefret yükselmiştir. ABD ve İngiliz diplomatları birçok Ortadoğu ülkesinde barınamaz hale geldiler. Bölgeye yönelik ABD politikasının iflas ettiği açıktır. Bu sorumsuz ve saldırgan yönetim dünyada giderek yalnızlaşmakta, tecrid olmaktadır.

ABD emperyalistleri ve özellikle Rambo'luğa özenen Reagan yönetimi ise ne geçmişten ne de günümüzde iflas eden politikalarından ders almışa benzemiyorlar. Reagan tehditler savurmaya devam ediyor. Suriye ve İran'ı da cezalandırmaktan söz ediyor. Öyle anlaşılıyor ki gözüküyor ABD emperyalistleri

hala kuvvet yoluyla uluslararası sorunlara kendi özlere göre yön verebileceklerini sanıyorlar. Bu dünyamız için son derece tehlikeli bir politika.

Bu saldırı için bir NATO üssünün kullanılmış olması da NATO'nun nasıl ABD'nin çıkarları için başka halklara ve ülkelere karşı kullanılabileceğini somut olarak gösteriyor. NATO Başkomutanı Rogers'in saldırıyı planlayan kişi olması işin diğer önemli yanı. Bir ABD'li generalin komutasında olan NATO güçleri, yarın da bir başka bağımsız ve bloksuz ülkeye karşı böylesine kullanılabılır. ABD bu örgütü ve NATO ülkelerini her an olup bittilerle karşı karşıya bırakabilir. Bu olay, Türkiye'deki NATO ve ABD üslerinin, yalnız sosyalist ülkelere karşı değil, diğer Ortadoğu ülkelerine karşı da bir saldırı rampası olduğuna dair öteden beri ısrarla dile getirdiğimiz görüşlerin ne derece doğru ve haklı olduğunu bir kez daha gösteriyor.

ABD uşağı Evren-Özal klipi ise, bu olayda da ABD'nin saldırgan tutumunu açıkça dile getirmekten, kinamaktan durumu geçiştirmeye çalıştı. Hükümet adına yayınlanan bildiride, üstelik "terörizm" üzerine uzun uzun laf edilmek Libya'nın terörizm desteklediğine ilişkin ABD görüşüne hak verir bir üslup kullanıldı.

ABD uşaklarının mazlum halklardan değil, emperyalistlerden yana tutum alması ilk değildir. Bu çevreler, Ce-

zayir kurtuluş güçlerine karşı da Fransız emperyalistlerinden yana tavır almışlar ve kurtuluş savaşçıları "asiler" diye nitelmişlerdi. Görülüyor ki, bugün de, İslam ülkeleriyle geliştirilmeye çalışılan ilişkilere ve bol bol edilen sahte "dostluk" sözlerine rağmen tutumlarında hiçbir değişiklik yoktur.

Oysa Türk ve Kürt halkları bu saldırıyı nefretle karşılıyorlar ve kardeş Libya halkına karşı derin bir dostluk ve dayanışma duygusu ile dolu olan kitleler Evren-Özal klipi'nin bu uşaklık politikasını da nefretle karşılıyor ve tepki gösteriyorlar.

Onurlu bir politika gütmek için, ülkeyi olup bittilerle karşı karşıya bırakmamak, kardeş halklara karşı bir saldırı rampası olmaktan kurtarmak için, öncelikle ABD ile bağımlılık ilişkilerine son vermek, NATO'dan çıkmak, Türkiye ve Kürdistan'daki ABD ve NATO üslerini kaldırmak zorunludur.

Baştarafı 1. sayfada

na John Percy ve Avustralya Sosyalist Partisi adına birer konuşma yapıldı. Geceye Avustralya'dan birçok milletvekili, parti, sendikandan yanısıra Sol Birlik de bir mesaj gönderdi. Sol Birlik mesajında Avustralya'da yaşayan Türkiyeli emekçiler ve aydınların Türk ve Kürt halklarının mücadelesine gösterdikleri dayanışmaya büyük değer verildiği belirtildi.

Avustralya Sosyalist Partisi adına yapılan konuşmada da,

FİDEF 10. Kurultayı Toplandı

FİDEF 10. Kurultayı, 26-27 Nisan'da F.Almanya'nın Essen kentinde, "Dünyada Barış, F.Almanya'da Eşit Haklar, Türkiye'de Demokrasi" belgeleri altında toplandı. Delegelerin ve konukların coşkuyla dile getirdikleri, "Yaşasın Sol Birlik" sloganı, kurultayın belirleyici önemli belgelerinden biri oldu.

F.Almanya ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden çok sayıda kişi, kuruluş, örgüt, parti temsilcisinin izlediği kurultayda, aralarında Afrika Ulusal Birliği (ANC) temsilcisi ve Prof. Server Tanilli'nin de bulunduğu 14 konuk konuşma yaptı.

F.Almanya'daki koşullar, Türk ve Kürt göçmen işçilerin ve emekçilerin yaşama ve çalışma koşulları, yabancılığa düşmanlığı, eşit haklar istemi konularında ayrıntılı değerlendirmelerin yer aldığı GYK Çalışma Raporu'nda, barış mücadelesine geniş yer verilerek, Türkiyeli işçilerin ve ailelerinin barışa ilgilerini yükseltebilmenin önemi üzerinde duruluyor, çok yönlü çalışmalara işaret ediliyor.

FİDEF GYK Çalışma Raporu'nda "Türk ve Kürt halkının birlikte mücadele geleneği, Sol Birlik'le daha ileri düzeylere ulaşmıştır." değerlendirmesi yapılıyor.

FİDEF, 10. Kurultayı, başta, 1986 Barış Yılı'nda barış hareketi eylemlerine aktif katılma; toplumsal yaşamın her alanında eşit haklar; halklar arasında düşmanlık yaratan Neo-Nazi ve Türk Federasyonu gibi ırkçı, faşist örgütlerin yasaklanması; idamlara, işkencelere, Kürt halkına yönelik baskılara ve genel af istemiyle yükseltilecek kampanyaya aktif destek sağlamak; DİSK'li işçilerin, sendikası, sendikasız tüm işçi ve emekçilerin 1 Mayıs Birlik-Mücadele-Dayanışma gününü DİSK Genel Başkanı A.Başürk'ün şahsında bir telgrafla kutlamak konularında olmak üzere bir dizi kararlar olarak çalışmalarını tamamladı.

474 Avukatın ortak istemi:

Baştarafı 1. sayfada

İstanbul, Kocaeli, Sakarya, Ankara, Diyarbakır, Bursa, İzmir, Antalya, Zonguldak, Adana, Edirne, Çanakkale barolarına bağlı avukatlar, dilekçelerinde demokrasi, hukuk devleti ve barıştan yana olduklarını belirtiyor, ülkemizde insan haklarına saygı gösterilmesini ve düşüncenin suç olmaktan çıkarılmasını istiyorlar. Türkiye taraf olduğu uluslararası sözleşmelere uymalıdır, bizim insanlarımız da en az bu sözleşmelere taraf ülkelerin insanları kadar özgürlüğe layıktır, diyorlar.

Dilekçede, 12 Eylül Anayasasının neden değişmesi gerektiği açıklanıyor ve şöyle deniyor:

"Biz avukatlar, anayasa dahil, hiçbir hukuk düzenlemesinin 'dokunulmaz değiştirilemez kuralları' olduğunu kabul etmiyoruz."

Dilekçede, bugün kalıcı kılınmaya çalışılan faşist devlet yapısı, "otoriter devlet görüşüne denk düşen siyasi kavrayış" olarak nitelenip eleştiriliyor ve şu görüş ve istemler dile getiriliyor:

"Devlet kavramında 'kutsal devlet' kavramı yerine 'demokratik sosyal hukuk devleti' kavramı kabul edilip özümsemelidir.

"İşkence iddialarını soruşturmak amacıyla parlamento bünyesinde bir komisyon kurulmalı, bu komisyonun çalışma raporları belgeleriyle yayınlmalıdır.

"Hangi gerekçeyle getirilmiş olursa olsun, kişiden iradesi dışında ifade almaya yönelik gözaltı süresini uzatan düzenlemeler iç hukukumuzdan çıkartılmalı, bu sürenin 24 saati geçmeyeceği benimsenip yargı kapsamına alınmalıdır".

İsmail Beşikçi'ye özgürlük!

Baştarafı 1. sayfada

Hala zindanlarda olan politik tutuklulardan biri de Dr. İsmail Beşikçi'dir. Beşikçi şu anda Gaziantep cezaevinde dir, dışarıya sıızan bilgilere göre sağlığı durumu iyi değildir. O da 12 Eylül döneminde pek çok politik tutuklu gibi ağır baskı ve işkencelere uğradı.

Beşikçi'nin üstündeki baskılar, elbet, salt bu faşist döneme özgü de değil. Bu değerli bilim adamı, daha 1960'lı yıllarda Erzurum'daki Atatürk Üniversitesi'nde asistanken, Kürdistan'ın ekonomik ve sosyal durumunu ko-

Avustralya'da Sol Birlik ile dayanışma gecesi

Türkiyedeki cuntanın, ABD emperyalizminin bekkiliğini yapmak için iş başına geldiği, ülkeyi ABD ve NATO'nun nükleer cephaneliğine dönüştürdüğü ifade edilerek, "Sol Birlik Türkiye ve Türkiye Kürdistanında faşist cunta-ya karşı muhalefetin genişlemesinde önemli bir rol oynuyor. Sol Birlik işçi sınıfının daha geniş demokrasi güçlerine öncülük etmesinin olanağını arttırıyor." denildi.

Gıda İşçileri Sendikası adına mesaj getiren David Gro-

nu edinen bir araştırma yaptığı, Kürt halkından adını ve rerek söz ettiği için gerici ve şoven çevrelerin gazabına uğradı. Üniversiteden atıldı, koğuştuuruldu ve tutuklandı. 1974 affından yararlanarak serbest bırakıldı; ama bu kez de diğer bir incelemesi yüzünden 1979 yılında mahkum edildi ve yeniden tutuklandı. Cezaevindeyken İsviçre Yazarlar Birliği Başkanı'na yazdığı bir mektupta Kürt halkının sözü ettiği ve baskıları eleştirdiği için 1981 yılında yeniden 10 yıla mahkum edildi.

Beşikçi'ye yapılan baskılar, verilen cezalar, faşist rejimle

birlikte "Türkiye tipi demokrasi"nin ne menem birşey olduğunu da anlamaya yetiyor. Beşikçi herhangi bir terör olayına bulaşmamıştır, "gizli bir örgüt" üyesi de değildir. Buna baskıya uğramasının nedeni yalnızca yazdığı kitaplar, savunduğu görüşlerdir.

Beşikçi'ye yapılan baskılar, Türkiye'de gerici, şoven güçlerin Kürt halkına yönelik zorbalık politikasının da bir göstergesidir. Bir Türk bilim adamının Kürtlerden söz etmesi bu çevreleri çileden çıkarıyor. Onu susturmak, yok etmek için her yolu ve yöntemi olağan görüyorlar.

Beşikçi, egemen sınıfların Kürt ulusal sorunu konusunda yarattığı tabuyu kırmaya çalışan yürekli, onurlu bir bilim adamıdır. O'nun bugün de hala zindanda tutulması diktatörlüğün sahte demokrasi maskesini düşürmeye tek başına yeter.

İlerici güçler Beşikçi'ye daha da sahip çıkmalı. Ülkemizin bilim adamları, yazarları ki Beşikçi Türkiye Yazarlar Sendikası'nın da bir üyesidir. Beşikçi'ye sahip çıkmalı.

Zulüm ve baskı karşısında Beşikçi gibi yürekli konuşan biri cezaevinde yalnız bırakılmamalı.

100. Yılında 1 Mayıs

"Bazı tarihler vardır, unutulmaz! Belki biz görmemişizdir, yaşamamışızdır. Belki de başka bir ülkede doğmuştur. Fakat öylesine derin ve kalıcı izler bırakmıştır ki, yüzyıllar sonra bile, sanki yaşamışcasına hatırlanır. Artık etle kemik gibi varlığımızdan ayrılmaz bir parça olmuştur. Onu yoketmeye, karalamaya veya saptırmaya çalışmak mümkün değildir."

İşçi sınıfının mücadele tarihinde 1 Mayıs, ne bir başlangıç, ne de bir sonuçtur. 1 Mayıs, dünya emek ordusunun her hangi bir "ulusal müfrezesinin" zaferi de değildir. "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!" çağrısına en çok yakışan, renkleri, ırkları, dilleri, dinleri aşarak cevap veren bir semboldür 1 Mayıs. Bu sembol 100 yıl önce Şikago'da yaratıldı.

1 Mayıs 1886'da Odun Yükleycileri Sendikası, 8 saatlik işgücü için, 6000 işçinin katıldığı bir toplantı yapıtı. Hemen yakında Mc Cormick Harvester makina fabrikası da grevdeydi. Bütün Amerika'da 80 bin işçi, aynı gün greve gitmişti. Merkez Emek Birliği, 8 saatlik işgünü için genel grev çağrısında bulunmuştu. İlk işçi Şikago'da öldü. Ordu ve polis grev üstüne sürülmüştü. 8 işçi de tutuklandı.

Bu Şikago'lu 8 işçi yargılandılar. İçlerinde Merkez Emek Birliği yöneticilerinden Spies de vardı. Mahkeme jürisi Oscar Neebe'yi 15 yıla, öteki 7 işçiyi ölüme mahkum etti. Mahkeme kararının açıklanmasından hemen önce, Spies "son söz" olarak şunu söylüyordu: "Bir sınıfın temsilcisi olarak, bir başka sınıfın temsilcilerine karşı konuşuyorum..." Bu, mahkemeye karşı "hukukun" ne olduğunu ilanıydı. İşverenlerin sözcüsü "Chicago Tribune" gazetesi, "Jüri doğru karar verdi. 100 bin dolar bulup kendilerine halkın yükten teşekkürü olarak verilmelidir..." (20 Ağustos 1886) diye yazıyordu.

Spies'in savunması işçi sınıfı tarihinde bir abide gibi durur: "Devletin amacı, sadece, Haymarket trajedisini, işçi hareketinin önderlerini öldürmek için bahane olarak kullanmasından ve böylece işverenlerin 8 saatlik işgücü hareketini yoketmek istemelerinden ibarettir. Mahkemede asıl yargılanması gereken, polis ve savcılığın, uygulayıcı organlar olarak üstlendikleri bu amaçlardır... Eğer bizi asarak işçi hareketini yoketebileceklerini sanıyorsanız, asını Burada sadece bir kıvılcım yok etmiş olacaksınız. Önünüzden, arkanızdan, her yerden yeni alevler çıkacaktır. Bu, yerin altından gelen bir yangındır, onu söndüremeyeceksiniz..."

Bütün dünyada işçiler "Şikago İşçileri" ile dayanışma grevine gittiler. Fransa, Rusya, Hollanda, İtalya ve İspanya'da dayanışma grevine 600 bin işçi katıldı. Yardımlaşma ve dayanışma eylemleri, bütün dünya işçilerini birleştirdi. Spies dahil 5 işçinin idam edilmesi önlenemedi. İşçi sınıfı bu kahramanlarını, Amerikan tarihinde o güne kadar görülmemiş büyüklükte 500 bin kişinin katıldığı bir törenle kalbine gömdü.

Bu eylem 8 saatlik işgünü mücadelesini bütün dünyaya yaydı. Amerika Çalışma Federasyonu, her yıl 1 Mayıs'ta 8 saatlik işgünü için genel grev yapma kararı aldı. II. Enternasyonal 1890 yılında bütün dünya işçilerini 1 Mayıs grevlerine katılmaya çağırdı. İşçi sınıfının evrensel birliği ve dayanışması böylece eylem düzeyinde gerçekleşti. II. Enternasyonal 2. Kongresi 1891 yılındaki toplantısında, 1 Mayıs'ı geçici bir dayanışma günü olmaktan çıkarıp işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışmasını bileyen geleneksel ve her yıl kutlanan bir gün haline getirdi.

Böylece 1 Mayıs'ın dünya işçilerinin birleşme ve dayanışma günü olarak gelenekselleşmesi, 1 Mayıs'ı sıradan bir gün olmaktan çıkarmış, bütün ülkelerde bir mücadele günü haline getirmişti. 1 Mayıs, her defasında, işçi sınıfının kendini ortaya koyması, gücünü ve amaçlarını ilan etmesi olarak kutlanır.

1 Mayıs kutlamaları Türkiye işçi sınıfı tarihinde de önemli bir yer tutar. İlk 1 Mayıs kutlamasının Osmanlı döneminde, işçi sınıfının nitel ve nicel olarak görece daha gelişkin olduğu Rumeli vilayetlerinde ve Üsküp'te 1906'da kutlandığını biliyoruz. Başkent İstanbul'da ilk 1 Mayıs kutlaması 1912 yılında gerçekleşti, ama aynı yıl Selanik'te yapılan kutlama toplantısı, işçi hareketinin gücünü kanıtlamak bakımından daha çok önem taşıyor. 1 Mayıs'ın bir "işçi eğlencesi" olarak değil de, anlamına uygun biçimde ilk kez kutlanması 1921 yılına rastlar. İlgil altındaki İstanbul'da başta Tramvay İdaresi ve Haliç Tersanesi işçileri olmak üzere, ulaşım işçileri, işlerini bırakarak, mavi tulumlar giyip 1 Mayıs kutlamasına katılmışlar, yürüyüş yapmışlar ve hep birlikte Enternasyonal'i söylemişlerdir.

1922 yılında 1 Mayıs bu kez İstanbul, Ankara, İzmir gibi bir çok büyük şehirde yaygın ve kitle hareketleri eşliğinde kutlanmıştır, Türkiye İşçi Derneği ve Beynelmillel İşçi İttihadi kutlamalara öncülük etmişlerdir. 1923 yılında yapılan 1 Mayıs kutlamalarında, burjuvazi işçi sınıfımızın üstüne yürümüş, işçi liderlerinden bazıları tutuklanmış ve bildiri dağıttığı gerekçesiyle Beynelmillel İşçi İttihadi kapatılmıştır. 1923'te yapılan İzmir İktisat Kongresi 1 Mayıs'ı Bahar Bayramı ve resmi tatil ilan etmiş olmakla birlikte, işçi sınıfı kendi bayramını kendi bildiği amacına uygun olarak kutlamaya devam ettiği için 1923'ten itibaren ağır baskılara maruz kalmış, 1925 yılı kutlamaları nedeniyle işçi önderleri ve sosyalistler hakkında dava açılmış, altı kişi 7 yıl, altı kişi 10 yıl ve dört kişi de 15 yıla mahkum olmuştur. Daha sonraki yıllarda, çok ağır baskılar ve 1 Mayıs öncesine rastlayan geleneksel geniş tutuklamalar nedeniyle, yığınsal katılım ve açık hava toplantıları biçiminde 1 Mayıs kutlaması yapmak mümkün olmamıştır.

Aradan 50 yıl gibi uzun bir süre geçtikten sonra 1 Mayıs 1975'te bir kapalı salon toplantısıyla yeniden ve 1976'dan itibaren de DİSK'in öncülük ettiği açık hava toplantıları ve mitingler biçiminde,

sürekli kutlamaya başlamıştır. Elbette bu kolay olmamış, ağır baskı ve engellemelerin aşılması için işçi sınıfımızın özellikle DİSK'in kararlı bir mücadele yürütmesi, tehdit ve baskıları yığıtma göğüslemesi sayesinde olmuştur, burjuvazi daha ikinci yığınsal kutlama olan 1977'de 1 Mayıs'a ve onun çağrıştırdığı sınıfsal tarihimize karşı tahammülsüzlüğünü, tarihimizde seyreğ yaşamış bir vahşetle açığı vurmuş, gizli devlet istihbarat örgütleri ve sivil faşist milislerin silahlı saldırısıyla 40'a yakın işçiyi öldürmüş, yüzlerce işçiyi de yaralamıştır. Bu vahşi katliama rağmen 1978 yılında işçi sınıfımız, daha sonra da genişleyerek, Türk-İş işçileri, ilerici parlamenterleri, ülkenin aydınlarını ve bütün emekçilerin destek ve sempatisini alarak, bu kez adını değiştirdiği 1 Mayıs Meydanı'nda toplanmış, mücadele azmini kanıtlamıştır. 1977 ve 1978 kutlamalarına 500 bini aşkın işçi katılmıştır. 1979 ve 1980 yıllarında baskılar daha da artmış, sıkıyönetim aracılığıyla ordu kutlamaları engellemeye çalışmış, 1 Mayıs'tan haftalar önce başlayan operasyonlarla komünistler, ilericiler, sendikacılar yığınlar halinde tutuklanmış, sokağa çıkma yasağına rağmen 1 Mayıs kutlamaları engellenememiştir. Ayrıca, T.Kürdistanı'nda da 1 Mayıs'ın kutlanması önlenememiş, 1979 yılında ise ilk kez yığınsal olarak Bitlis'te kutlanmıştır. 1980 yılından sonraki faşist askeri rejim döneminde ise yığınsal 1 Mayıs gösterisi yapmak mümkün olmamıştır.

Bu kısa tarihçenin de ortaya koyduğu gibi, 1 Mayıs, işçi sınıfının mücadele azmini ve ulusal ve uluslararası birliğin ortaya koyduğu, sınıf mücadelesinin işçi sınıfından yana yorumunu özetlediği için, burjuvazi tarafından "işçi haklarından" bir hak olarak mütalaa edilmektedir. 1 Mayıs, işçi sınıfına şu veya bu demokratik haklardan biri olarak verilmemiş, işçi sınıfı tarafından, demokratik bir hak olarak kazanılmamıştır. İşçi sınıfı, evrensel mücadelesinin ve bu mücadele içindeki evrensel birliğin adını koymuştur, hepsi bu kadar. Bunu "hazmeden" burjuvazi demokrasileri vardır. hazmetmeyenleri vardır. Bu, işçi sınıfının sorunu değildir. Tıpkı grev gibi, 1 Mayıs kutlaması da işçi sınıfı açısından sosyal nitelikli bir hak. Bu hakkın kullanılmasında tek söz sahibi işçi sınıfının kendisidir.

Türkiye'nin 1 Mayıs kutlamalarına ilişkin, yukarıya aldığımız özetin özeti tarihi bu konuda burjuvaziyle işçi sınıfı arasında çok çetin bir mücadele geçtiğini ve bundan sonra da geçeceğini gösteriyor. İşçi hareketinin her yönden güçlenip, kendisi etrafında yaygın bir demokratik hareket oluşturabildiği dönemlerde, burjuvaziye sormaksızın ve burjuvazinin amansız tehditlerine, yığınsal katliamlarına rağmen, yarım milyonluk katılımlarla 1 Mayıs kutlamalarını gerçekleştirmeyi başarması, buna karşılık, bu ölçüde güçlü olmadığı uzun bir dönem boyunca 1 Mayıs'ı dar kapsamda ve illegal eylemlerle sürdürmesi, sorunun hangi bağlantılar içinde ele alınması gerektiği-

nin ipuçlarını vermektedir.

Burjuvazi demokrasilerinin işçi sınıfına tanıdığı, tanımak durumunda ve zorunda kaldığı "demokratik haklar" mevcuttur. Bu haklar, demokrasi ile kaimdir. En devrimci burjuvazi demokrasisi olan ve işçi sınıfının olanca aktif katılımını ve kahramanca mücadelelerini de içeren 1789 Fransız Devrimi'nin işçilere sağladığı "hak"lar arasında "Grev Hakkı" yoktur. Burjuvazi demokrasileri böyle bir parantezi kendiliğinden açmazlar. Tersine, bu tür işçi "hakları" sözüm ona adı suçlar arasında sayılarak cezalara bağlanır. İşçi sınıfı, grevin olup olmadığına kendisi karar vermiştir, grevi kendi hakkı olarak kendisi ilan etmiştir, kanunların ne dediğine değil, kendi nesnel yaşamının neyi gerektirdiğine bakarak kararını vermiştir. Manchester İplikçileri ya da Lyon Dokumacıları 150 yıl önce, böyle bir "hak" hiç bir yerde yazılı değilken grevdeydiler. Sonra burjuvazi yasaları, yahut yasaları bu hakkı "kaydettiler", kabullendiler. Bu işçi sınıfının olanaklarının gelişmesiydi ama burjuvazinin kabulünü "geri çekmesi" işçi sınıfını hiçbir zaman "bağlamadı", grevler en gaddar burjuvazi iktidarlarına karşı, (mesela 1 Mayıs'ın doğuş temel olan ABD'deki genel grevler), faşist rejimlere karşı (mesela bugün Şili'de) sürdü.

Bu tanımlama, faşizm altında yaşamakta olan Türkiye işçi sınıfının durumunu kavramak, 12 Eylül'den sonra grev yapmamış, 1 Mayıs'ı kutlamamış olmasının nedenlerini doğru kavramak bakımından gereklidir. Faşizm sendikal harekete büyük darbe vurdu, işçi sınıfının demokratik ve sosyal haklarını bastırıp kullandırmadı. Sadece Türk-İş yönetimiyle uzlaşarak onu güdümlü, uzlaşmacı ve sözleşmeler yerine geçen Yüksek Hakem Kurulu kararlarına ortak etmek için açık tuttu. Altı yıldır işçi hareketi faşizmin yasaklarını kırıp rejime karşı cepheden saldırıya geçmemiş ise, bir sebebi budur. Altı yıl, sınıf mücadelesi bakımından uzun bir zaman değildir, hem de işçi sınıfımız bu altı yıllık hareketsiz geçirmemiştir. Gerçi 1 Mayıs'ları meydanlarda kutlamaları, ama, 1 Mayıs'larda ifadesini bulan ve ancak onun sınıf tabiatıyla açıklanabilecek eylemlerden de geri kalmamıştır. Faşizmin şımarttığı ve rakipsiz bıraktığı işverenlerin keyfi uygulamaları her defasında işçilerin pasif ve aktif karşı koymasıyla geriletmiş, Grundig'de, Petkim'de, Adapazarı vagon fabrikasında ve daha pek çok işyerinde, ancak ordu birliklerinin müdahalesiyle önlenemeyen kitlesele direnişler gerçekleştirilmiştir. Zor koşullara ve yasalardan tüm olumsuzluklarına karşın işçi sınıfımız başta Birleşik Alman İlaç Fabrikası olmak üzere birçok fabrikada başarıyla sonuçlanan grevler yaptı. Bunlar da kanıtlanmaktadır ki, işçi sınıfı, yenilgilerini de mücadele ederek yaşamaktadır. Mücadelenin bundan sonrası da büyük ölçüde işçi sınıfının bu karakteri tarafından belirlenecektir.

İşçi sınıfının bugünkü durumunu doğrudan yansıtan sendikal hareket, bugün henüz yerine oturmamış, aldığı yaraları saramamış, somut mücadele hedefleri saptayıp yola çıkamamıştır. Bunun başlıca sebebi sendikal hak ve özgürlüklerin gaspedildiği diktatörlük koşullarıdır. Öte yandan işçi sınıfımız asıl sürükleyicisi olan ileri güçlerinin toplandığı DİSK'in fiilen kapatılmış, yağmalanmış, ceza ve yasaklarla kuşatılmış olması da bir diğer etken olmuştur. DİSK'in fonksiyonlarını yerine getirecek bir sendikal örgütlenmeden yoksun olmak, işçi hareketinin yeniden aktifleşmesini geciktirmektedir. Türk-İş üst yönetiminin, hiç değilse işçi sınıfının asgari çıkarlarını, açık kalmış tek sendika olarak savunması teorik olarak mümkünken, sessiz kalıp faşizmle uzlaşması, sendikal hareketin büsbütün sahipsiz kalıp kabuğuna çekilmesiyle sonuçlanmıştır. İşte, bugünkü görevlerin yerine getirilmesini nisbeten zorlaştıran, bir yandan sendikal hareketin kendini toparlama, bir yandan da güncel taleplere sahip çıkma durumunda olmasındır.

nüz yerine oturmamış, aldığı yaraları saramamış, somut mücadele hedefleri saptayıp yola çıkamamıştır. Bunun başlıca sebebi sendikal hak ve özgürlüklerin gaspedildiği diktatörlük koşullarıdır. Öte yandan işçi sınıfımız asıl sürükleyicisi olan ileri güçlerinin toplandığı DİSK'in fiilen kapatılmış, yağmalanmış, ceza ve yasaklarla kuşatılmış olması da bir diğer etken olmuştur. DİSK'in fonksiyonlarını yerine getirecek bir sendikal örgütlenmeden yoksun olmak, işçi hareketinin yeniden aktifleşmesini geciktirmektedir. Türk-İş üst yönetiminin, hiç değilse işçi sınıfının asgari çıkarlarını, açık kalmış tek sendika olarak savunması teorik olarak mümkünken, sessiz kalıp faşizmle uzlaşması, sendikal hareketin büsbütün sahipsiz kalıp kabuğuna çekilmesiyle sonuçlanmıştır. İşte, bugünkü görevlerin yerine getirilmesini nisbeten zorlaştıran, bir yandan sendikal hareketin kendini toparlama, bir yandan da güncel taleplere sahip çıkma durumunda olmasındır.

İşçi sınıfımız bunun üstesinden gelecek tecrübe ve güce sahiptir. Bütün emekçilerin, halklarımızın da güncel talebi olan demokrasi mücadelesini omuzlayıp başı çekecek, faşizmin iktidardan uzaklaştırılmasına öncülük edecekler. Bunun kanıtları bugün fazlasıyla vardır.

Türk-İş'in İzmir'de yapılan miting, 12 Eylül'den sonraki ilk büyük işçi eylemi olmuş ama Türk-İş üst yönetiminin teslimiyetçi ve tutarsız tutumu yüzünden işçilerin genel ve güncel taleplerini kucaklamaya kafi gelmemiş, geride kalmıştır. DİSK'in açılmasından zindanların boşaltılmasına, özgür sözleşme düzeni ve grev hakkından faşizmi lanetlemeye kadar, geniş talepler dizisi yükselmiş, faşist iktidar güçlerini ve tekeli sermayeyi, gelecekten korkmaya, sadece bir ilk miting bile itebilmiştir.

Bunun elbette gerisi gelecektir. Çünkü başlaması, hem İzmir'de olmamıştır, hem de Türk-İş sendikal bürokrasisinin kararıyla olmamıştır. İşçi sınıfı mücadelesini aralıksız, düne göre bugün daha güçlü olarak sürdürmektedir, belli bir safhada bu mücadele İzmir Mitingi olarak biçimlenmiştir. Grev ve direnişlere doğru uzanan bir gelişme söz konusudur, demokrasi mücadelesi, sendikal hareketin safılarına azami oranda yansiyacaktır.

Sol Birlik bu mücadelede önemli görevler üstlenmiştir. Anti-faşist mücadelemizin yığınlara, bilhassa da işçi sınıfına, demokratik program hedefleri doğrultusunda mal olması ölçüsünde Sol Birlik görevini genişletmiş olacaktır. Sol Birlik "Merkezi Sendikalar Komitesi"nin daha önce tesbit edip yayınladığı (Sol Birlik Gazetesi, sayı: 10) sendikal harekete ilişkin tesbit ve hedefler, genel olarak işçi sınıfımızın ve özellikle de sendikal hareketin bugünkü durumunun somut analizini

den çıkarılmış sonuçlara dayanıyor. Hayatın gerçeği de gösteriyor ki, önceden tesbit edilmiş teorik çerçevenin içini işçi sınıfı gelip doldurmayacak, tersine işçi sınıfımızın somut duruma uygun olarak üretilmiş teorik politik çerçeveler yol gösterici olacaktır.

1 Mayıs'ın 100. YILI ve SENDİKAL HAREKETİMİZİN ÖNÜNDEKİ GÖREVLER

1 Mayıs'ın 100. yılında işçi sınıfımız barış ve demokrasi istiyor. İşçi sınıfımız; sendikal alanda;

1-Anayasa ve sendikal yasaların değiştirilerek, gaspedilen sendikal hak ve özgürlüklerini geri almayı;

2-DİSK ve üye sendikaların davasının durdurulmasını, onların özgürce çalışma hakkına sahip olmasını;

3-Başta TÖB-DER olmak üzere memurların kapatılan demokratik yığın örgütlerinin özgürce çalışma olanaklarına kavuşmasını, tüm memurlara grevli ve toplu sözleşmeli sendikal hakların tanınmasını;

4-12 Eylül öncesi var olup da, cunta yüksek hakem kurulu ve çeşitli yasa, tüzük ve kararnemelerle işçilerin ellerinden alınan ekonomik, demokratik, sosyal hakların geri verilmesini (Emeklilik, kıdem tazminatı, işçi sağlığı, iş güvenliği, ücretli izinler, iş garantisi, 1 Mayıs kutlaması, vb.)

5-Koşuşturma, tutuklama ve sendikal aktivitesi nedeniyle işten atılan tüm işçilerin yeniden işlerine dönmelerini ve bu işçileri sürekli işsizlik ve açlıkla karşı karşıya bırakmak için hazırlanmış kara listelerin yitilmesini;

6-İşçilerin sendikal iradelerini serbestçe kullanabilecekleri referandum hakkının tanınmasını;

7-Tüm işyerlerinde faşizmden destek alan patronların iş koşullarını daha da ağırlaştırarak uygulamalarına son verilmesini, işyerleri ve iş koşullarının demokratikleştirilmesini ve bu koşulların saptanmasında işçilerin de söz sahibi olmasını;

8-Kadın ve genç işçilerin özel olarak korunmasını ve iş koşullarının hafifletilmesini;

9-Tarım işçilerinin sosyal sigortaları kapsamına alınmasını ve tüm çalışanların sosyal güvenliğe kavuşturulmasını;

10-Mali finansmanı işverenlerden kesilecek primlerle sağlayan bir işsizlik sigortasının kurulmasını;

11-İşçi ücretleri, memur maaşları, emekli maaşları ve asgari ücretin satın alma gücünü köklü bir biçimde arttıracak şekilde yeniden düzenlenmesini;

12-Vergi reformu yapılarak ücretlilerin vergi yükünün köklü biçimde azaltılmasını;

13-İş saatlerinin kısaltılmasını istiyor.

İşçi sınıfımız, 1 Mayıs'ın 100. yılında faşizmin her türlü baskı ve engellemesine karşın koşullara uygun yeni eylem biçimleriyle 1 Mayıs'ı kutlamasını bilecektir.